

Glasnik

Srijedom

Online dvotjednik za javna pitanja

Izlazi svake druge srijede

Zagreb, 11. ožujka 2009.

Izvanredna naklada

*urednica: Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
grafički urednik: Hrvoje Mirković, news informatičar*

Akademik Mirko Vidović

*Memorija
hrvatske zemlje*

3

Naklada:
27.000 primjeraka

Onim, kojim se tiče

Musa Ćazim Ćatić

Zabludjeli ste, ko da ste bez glave,
Razum vam ne zna kud vam noga hodi,
Vi izdajice djedovske ste slave -
Za nos vas dušman krivom stazom vodi;
Zabludjeli ste ko da ste bez glave.

Kamo vam oči, ne vidjeli njima?
I gdje vam savjest, ljudski ponos gdje je?
Vašeg se srca svaka rđa prima
I vi ste sluge tuđinske ideje -
Kamo vam oči, ne vidjeli njima?

Čujte, gdje kune hrvatska vas mati,
Što vam je život, što vam je hljeb dala;
Svuda vas njena teška kletva prati...
O zatornici njenih ideala,
Čujte, gdje kune rođena vas mati.

Svaki joj atom uzdiše i jeca
Kud vaša noga po tlu njenu stupa;
Ta vi joj niste sinovi i djeca,
Jer s vas se ona u suzama kupa
I pod nogom vam njena zemlja jeca.

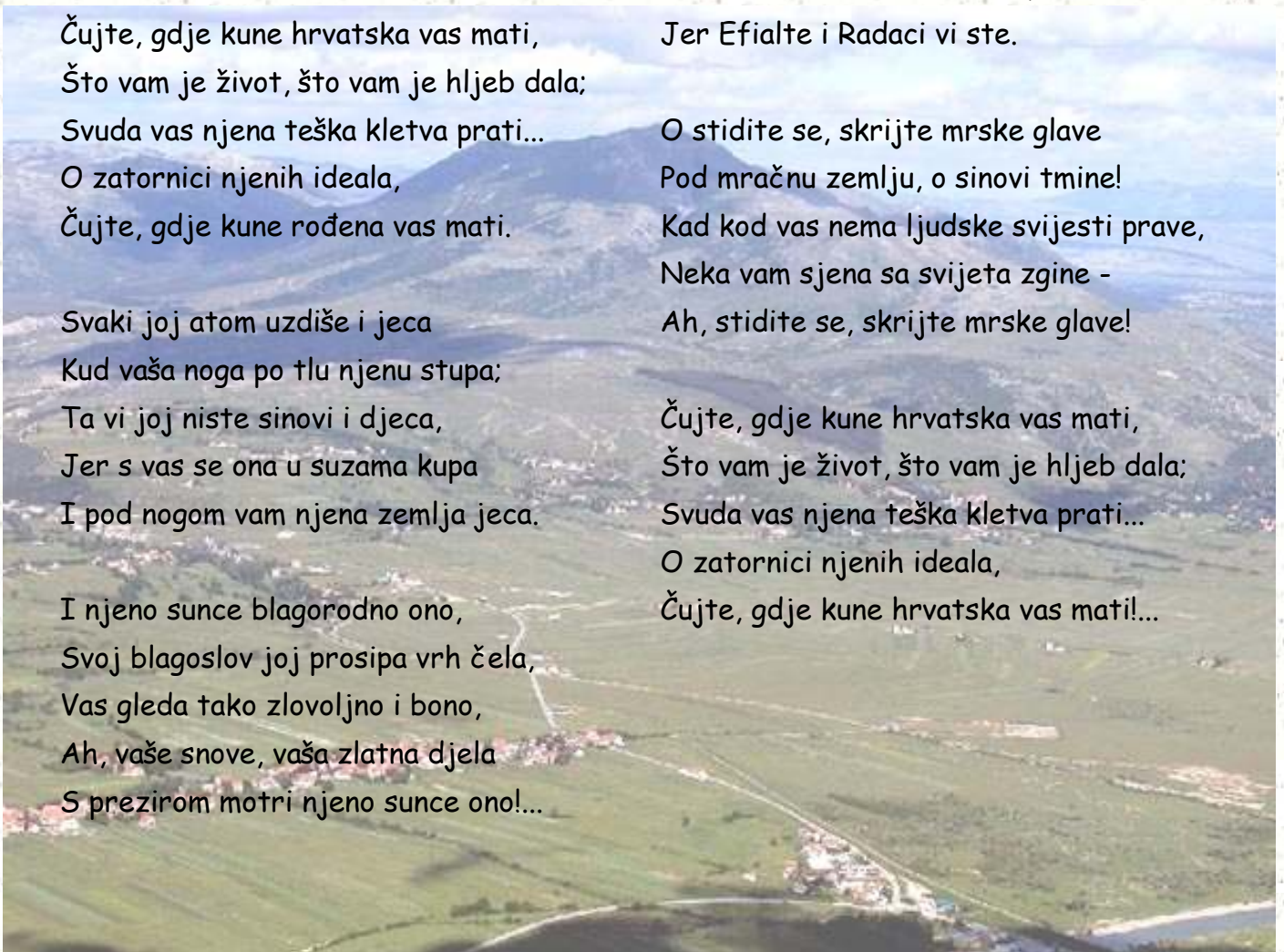
I njeno sunce blagorodno ono,
Svoj blagoslov joj prosipa vrh čela,
Vas gleda tako zlovoljno i bono,
Ah, vaše snove, vaša zlatna djela
S prezirom motri njeno sunce ono!...

Vi ruku dižete na vlastitog brata,
Stajete na put narodnoj nam sreći -
Pa kakva vam je, kakva za to plata
I šta li ćete - recite mi - steći,
Kad ruku dižete na vlastitog brata.

Vi Efialte i Radaci svi ste:
U srce majci handžar ste zaboli;
Pov' jesti svoje zgazili ste liste -
A u duši vas to ništa ne boli,
Jer Efialte i Radaci vi ste.

O stidite se, skrijte mrske glave
Pod mračnu zemlju, o sinovi tmine!
Kad kod vas nema ljudske svijesti prave,
Neka vam sjena sa svijeta zgine -
Ah, stidite se, skrijte mrske glave!

Čujte, gdje kune hrvatska vas mati,
Što vam je život, što vam je hljeb dala;
Svuda vas njena teška kletva prati...
O zatornici njenih ideala,
Čujte, gdje kune hrvatska vas mati!...

Akademik i vitez

Riječ je o Akademiku Mirku Vidoviću.

U život je krenuo iz Bosne. Rođen je u selu Bila kod Livna, gdje je pohađao osnovnu školu (1947.-1951.). Slijedila je niža gimnazija u Odžaku i Bosanskom Šamcu (1952.-1955.), a onda i Gimnazija „S. S. Kranjčević“ u Livnu.

Na studij se moralo u Hrvatsku. Filozofski fakultet u Zadru završio je s odličnim uspjehom u prosincu 1964. Nakon završenog Filozofskog fakulteta oženio se Francuskinjom Lucienne rođ. Ravit. U Francuskoj je upisao ponovno književnost i ruski jezik na Sveučilištu u Lyonu i opet postigao diplomu (do stupnja magisterija). Nakon toga upisao je i čistu filozofiju, ali ju nije završio. Morao je u posjet teško bolesnoj majci u Livno. U inozemstvu objavio je uspomene s robije pod naslovom *Sakrivena strana mjeseca*. Knjiga je doživjela dva izdanja na hrvatskom, te prijevode u cjelini na francuskom i talijanskom, a djelomično na engleskom i španjolskom jeziku.

Mirko Vidović je književni stvaratelj

Plodan. Uspio je objaviti 1.280 naslova, od toga 110 na stranim jezicima i po raznim stranama svijeta. Najvažnija objavljena djela: *Pjesme* (s V. Pavićem i S. Vučićevićem), 1964., *Hram nade*, 1970., *Ribnjak Bethesda*, 1971., *Sakrivena strana mjeseca*, 1977., *Bijeli vitez*, 1980., *Što je Hrvatsko narodno vijeće*, 1984., *Hrvatski iranski korijeni*, 1991., *Ban Kulin i krstjanska Bosna* 2001., *Gatha Spitama Zarathustre* 2003., *Panonijska* 2004. i *Pad i uspon Ilirije* 2005.

U Domovini je objavio i dvije zbirke pripovijedaka iz srednjovjekovne Bosne - „Drijenove svirale“, 1993. te „Šta je, je - šta nije, nije“ - zbirka

anegdota iz vremena kolektivizacije livanjskih sela nakon Drugog svjetskog rata.

Međutim nije to sve. U rukopisu su mu 42 knjige s raznih područja, a od toga 10 kazališnih drama i 12 svezaka iz Filozofije virtualnosti i stvarnosti.

Sve je počelo u nižoj gimnaziji. Njegovo ime pojavilo se prvom broju sarajevskih 'Malih novina'. Kao učenik drugog razreda gimnazije za priču iz znanstvene fantastike dobio je prvu nagradu sarajevskog „Oslobođenja“. Za maturalni sastav dobio je prvu nagradu BiH - Antologiju djela pisaca BiH.

Mirko Vidović je političar

U njegovom domu u Zadru počeo je s radom Pokret nezavisnih intelektualaca koji je okupio oko načela mišljenja po savjesti, a ne po ideološkim načelima i taj ustvari jedini takav pokret u ondašnjem komunističkom svijetu. Zbog vođenja ankete o populacijskoj problematici u Zadru, pao je u nemilost i morao je hitno napustiti zemlju sa ženom i djetetom i otići u Francusku.

Koncem 1979. kandidirao se na izborima za Sabor Hrvatskog narodnog vijeća i izabran je pri vrhu liste tridesetorice sabornika. Na zasjedanju III. Sabora HNV-a u Londonu, u siječnju 1980. bio je imenovan Predsjednikom Sabora HNV-a. Dobio je niz međunarodnih priznanja: Zlatnu medalju grada Los Angelesa, Jubilarnu medalju Kijeva, uvršten je među 'velike suvremene pripovjedače' u glasilu 'Short story International', koji izdaje Institut za međunarodnu kulturnu razmjenu u New Yorku, ušao je u američki Leksikon suvremenih europskih pisaca itd. Sudjelovao je na u 'Međunarodnom meetingu poezije' u Parizu 1979.

Kao Predsjednik Sabora HNV-a, sudjelovao je u radu Madridske konferencije i, krajem studenog 1980. bio jednim od glavnih utemeljitelja Međunarodnog helsinškog udruženja. Zatim je sudjelovao i u radu Ottawske konferencije u travnju 1985. Izabran je za Glavnog konceptora u proce-

su primjene 'Završnog dokumenta helsinške konferencije'. Godine 1986. pozvan je u članstvo prestižne Međunarodne akademije čije se sjedište nalazi u Italiji. Promaknut je 2002. u čast Viteza Akademije.

Mirko Vidović je politički prognanik

Po povratku iz Livna, nakon obilaska bolesne majke, bio je uhićen. Suđeno mu je u Zadru 3. rujna 1971. zbog knjige pjesama "Hram nade" i osuđen je na četiri godine strogog zatvora.. Ponovalo mu je suđeno u Zagrebu. 31. ožujka 1973. Osuđen je na još tri i pol godine robije zbog toga što u Francuskoj objavljivao svoje radove u izdanjima *Hrvatske revije*.

Nakon teške tri godine zatočeništva u logoru Stara Gradiška, prebačen je u Srijemsku Mitrovicu, gdje je zadržan još više od dvije godine na izdržavanju kazne. Pušten je nakon izdržanih pet godina i dva mjeseca robije na uvjetnu slobodu i administrativno protjeran iz Jugoslavije.

Na robiji je napisao i knjigu pjesama „Bijeli vitez“. Knjiga je objavljena u inozemstvu na hrvatskom i francuskom jeziku (u Švicarskoj). Tako je još objavio i svoje knjige „Ribnjak Bethesda“, „Boomerang“ i „Što je to HNV“.

Akademik Mirko Vidović

Memorija hrvatske zemlje

Memorija hrvatske zemlje

Teško bi bilo shvatiti jedan narod dok mu ne shvatimo mentalitet, koji je kod starih naroda postojan i teško izmjenjiv.. No, mentalitet jednog naroda postaje shvatljiv tek kad, bar u glavnim crtama, upoznamo njegovu povijest. U naporu da se shvati tok povijesne zbilje nekog naroda, nije dovoljno prikupiti maksimum dokumenata i ostalih podataka koji proizlaze iz prošlosti - nema na zemlji naroda koji bi bio samonikao, koji nikad nije išta dao drugima ili od njih primao. Složenost povijesti jednog naroda, a ipso facto, i njegova mentaliteta kao žive povijesti, shvatljiva je samo u ukupnosti sveopće povijesti ljudskog roda. Uz razmjenu materijalnih dobara i miješanje populacija, valja uzeti u obzir i činjenicu da su sve civilizacije i ma gdje da su evoluirale na zemlji nastajale i razvijale se kao grane i razgranci jednog te istog ljudskog 'stabla'.

Uzimajući u obzir tu metodičku postavku, u naše dane, kad polako ali nezaustavno slabe pritisci na svijesti i ideološke prinude neukih moćnika nad onima koji se tom silovanju savjesti i zbilje još uvijek moraju odupirati (povijest Makabejaca je u tome najuvjerljivija), od vremena do vremena saznamo kako su naši vrijedni istraživači, a posebno arheolozi otkrili *materijalne ostatke naših davnih predaka Dinaraca* koji, u ukupnosti naše narodne zajednice predstavljaju izvor povijesnog toka kojemu su se u toku tisućljeća **pripajale mnoge pritoke**.

No, kako u znanosti nikad ništa nije posve iscrpljeno i do kraja objašnjeno (sve znanosti također stoje u odnosu uzajamnosti, što najbolje shvaćaju epistemolozi - blago narodu koji ih ima!) i budući da uvijek postoji mogućnost otkrića novog, točnijeg, istinitijeg i boljeg, valja shvatiti da **bez pobijanja negativnih hipoteza ne bismo bili sigurni u ishod pozitivnih hipoteza**. Do istine dolazimo kad iscrpimo, ne svo znanje, nego li - sumnju koja relativizira spoznaju koja, kad se pokaže točnom, dospijeva u područ-

je matematičke logike. Za tako nešto nerijetko su potrebna stoljeća i stoljeća umnih napora razumnih ljudi.

U smislu izloženih detalja, u zadnje vrijeme se nad sve novija otkrića raznih svjedočanstava iz naše davne prošlosti, posebno ona u području Podunavlja, nadnose arheolozi i povjesničari, naprežući *analitičkom metodikom* um da shvati - zašto je nešto nastalo i to baš onakvo kakvo našdosmo razgrćući naslage zemlje na obitavalištima i putištimama naših pradavnih predaka?

Valja se ovdje podsjetiti i na to da je mitologija jedno, a mitomanija nešto sasvim drugo. Mitologija je sažetak pojavnosti u kategorije koje, antropomorfirane, sadrže u sebi ponekad i čitave knjige sažetih poruka i značenja (kao legenda o Jasonu i Medeji, npr.). Za razliku od mitologije, mitomanija je dokaz mentalne slabosti, nešto što nije emanacija zdrava razuma nego li izron osjetilnih impulsa koji ne nalaze u razumu svoje stvarne i ne samo stvarne potvrde.

mnoštvu predivnih predmeta koji su do sada pronađeni, na primjer, uz desnu obalu Dunava između ušća Drave i Save, prvi znanstveni istraživač 'vučedolske kulture', gosp. R. R. Schmidt je uočio da *savršen trokut u kvadratu* nije u glineni lonac ucrtan slučajno, utoliko više što se on pojavljuje na raznim predmetima koji datiraju iz tog davnog vremena od prije sedam do četiri tisuće godina. Gosp. Schmidt je uočio da se tu radi o odnosu '*čitavih brojeva*', što ukazuju da je *civilizacija Vučedolske kulture* bila svjesna brojeva i zbrajanja i u prostornom odnosu.

No, kad se shvati prava priroda odnosa savršenog trokuta u kvadratu, onda ćemo uočiti da je njihov odnos pradavna formula striktno pragmatičnog smisla - kvadrat predstavlja određenu površinu tla viđeno iz *ptičje perspektive*, dok je savršen trokut ustvari optički privid iste te kva-

dratne površine viđen iz 'žablje perspektive'. Taj odnos, preveden na simbole elementarne matematike daje slijedeću formulu (u kojoj A predstavlja duljinu osnovice kvadrata, a b visinu istostraničnog trokuta):

$$A = A \cdot b + \frac{b^2}{4}$$

Ta formula je, po svojoj krajnjoj točnosti, usporediva s odnosom između kružnice i njezinog promjera što, prevedeno na jezik matematike, daje famoznu formulu (π): 3,14... Za razliku od neodredivosti iracionalnog u tom odnosu, valja se podsjetiti da iracionalno postoji samo u funkciji racionalnog. Stoga je Vučedolski poučak odnos cijelih brojeva u kojima nema ništa iracionalnog. Šta to znači?

Ljudska naselja u području našeg podunavlja nastajala su na malim uzvišenjima uz rijeke koje su se u ta vremena periodično razlijevale i poplavljale ravnice na kojima su ondašnji stanovnici obrađivali zemlju poznatom alternacijom kultura. Površine koje su 'zapuštane' nakon obrade, odnosno mekote, služile su za ispašu stoke. To nas upućuje i na činjenicu da su grupe srodnika bile vlasnicima određenih površina zemlje. No, kako je izgledala ta površina nakon povlačenja vode u povodu velikih povodanja i poplava, to možemo shvatiti ako pratimo slične pojave u naše vrijeme tamo gdje nema nasipa ili gdje nasipi ne izdrže porast vode u vodotokovima, pak pogoršaju razornu snagu vodene stihije.

Dakle, nakon povlačenja vode, uz Dunav je bilo potrebno naći vodom i nanosima 'izbrisane' međe novom naslagom plavina. Najvjerojatnije za tu potrebu naši prastari su obnavljali razmeđa bez velikih poteškoća - primjenom formule *Vučedolskog poučka*: ono sto stojeći na tlu vidimo u trokutu, zapravo je četvorima kad se tako vide na površina obiđe ili izmjeri.

Ovdje se vrijedi podsjetiti da su sve velike civilizacije nastale uz velike vodotokove i to najviše

tamo gdje su bivale velike poplave, poput u Egiptu, Mezopotamiji, u donjim tokovima pritoka Kaspijskog ili Crnog mora itd. A sve te civilizacije su na tim naplavinama živjele u izobilju jer su naplavine vrlo bogate hranjivim tvarima i za bilje i za žilje. A u funkciji potrebne prerazmjere plodnih zemljanih površina, nastale su matematičke formule i razmjere - u Egiptu je razvijena geometrija, a u Podunavlju još i analitička geometrija.

Uzmemo li u obzir sposobnost naših davnih predaka da se bore za svoj opstanak na plodnom tlu, oni su bili upućeni i na proizvodnju materijalnih dobara radi pravedne razmjere tla, obrane od divljih i sve učestalijih pljačkaša a i za što ugodniji i bogatiji način života. Znati preduvjetuje moć - opstati znači - imati bolje oružje od neprijatelja. Postojanost Vučedolske civilizacije trajala je sve dok tu nisu dospjeli osvajači s uspješnijim vojnim umijećem i s boljim oružjem.

U vezi s prirodnim ritmom porasta i pada razine vode u vodotokovima, stari Podunavci su shvatili da se to može dovesti u vezu i s kretanjem nebeskih tijela. Uočenje dolaska plodnog toplijeg godišnjeg doba u vezi s pojavom i iščeznućem *sazviježđa Orion* (u čijem 'prirepku' se može uočiti i jedina galaksija koju se može vidjeti u uvjetima posvemašnje vedrine, pogotovu kad se nađe u zenitu neba) to sazviježđe je bilo shvaćeno kao - donositelj plodnosti. Kad se sazviježđe Oriona prikaže pojednostavljenim geometrijskim crtovljem, onda dobijemo dva trokuta koji

se dodiruju vrškom. Taj simbol nalazimo ne samo na mnogim predmetima, pa i na samoj 'Vučedolskoj golubici', a to sigurno nije slučajno.

Da mnoge 'šare' i znakovi nisu proizvod slučaja ni mitomanije, nego li znakovi koji imaju vrijednost fonema, uočljivo je na obrednim pliticama Vučedolske kulture, gdje možemo pročitati znakove **IIXII**. Paralelne crte predstavljaju slikovni prikaz dviju obala rijeke, a X zatvoren i gore i dolje kao simbol Oriona U najstarijim jezicima 'indoeuropske jezične zajednice, riječ *Du(na)v* označavala je veći vodotok. Ta tri slova možemo već s velikom vjerojatnošću pročitati kao riječ: **DŽD**. A ta riječ je, kako vidimo, od pradavnih vremena imala isto značenje - dažd, odnosno kiša.

Jedina savršeno čista voda koja je u takvim pliticama služila za prigodne obrede. N.B. Arheolozi su taj znak X našli na - dijelovima srušenog Knososa, na koji su u svoje vrijeme dospjeli Dorani, osvajači istočnog Mediterana i utemeljitelji tzv. grčke kulture. Dorani su, zna se, prilagodili svom jeziku feničanski alfabet od kojeg je nastalo tzv. grčko pismo.

Orion je očito u samom početku kulta štovanja donositeljice života bio božanstvo koje je donosilo s obilnim padavinama oplodnje tla na koje mu je sve što se zasije bujalo u izobilju.

Sve više povjesničara dolazi do zaključka da su Haatti dospjeli u srednje predjele Male Azije sa srednjeg Podunavlja i da su tu nađeni prvi zapisi jezika koji su tu donijeli. Na tom jeziku glavno božanstvo Arina najvjerojatnije potječe s Podunavlja u značenju Orion. Herodot tvrdi da su se Medijci nekada nazivali Arijci, a da su sami kasnije, proširujući svoju moć nad drugim narodima, nazvali savez svojih plemena Mada (Medijci). To Arijci vjerojatno znači - štovatelji Arine - Oriona. (To tako tumači i francuska enciklopedija 'Larousse').

Uostalom, i na jeziku Dorana, koji su na jug donijeli, uz kult božice Ira (Hera, što znači boginja

mira), bog Zeys (Zeus) znači jednostavno - Životvorac. Sam Herodot tvrdi da su Grci u početku bili jednobošci kao i Pelazgi, i da su od Egipćana usvojili ideje o postojanju drugih bogova i tako postali mnogobošci.

Naši prastari preci i ne samo u tom dijelu naše izvorne zemlje štovali su - Božicu Majku. Arheološki ostaci u Butmiru to potvrđuju i još plastičnije ilustriraju. Kod svih velikih civilizacija uz velike rijeke najstarije božanstvo je bilo - ženskog roda.

No, na 'Vučedolskoj golubici' imamo znak Božice Majke. Kako bismo to mogli shvatiti u kontekstu rečenog? Što se pak tiče onih "šara" i ne samo na Vučedolskoj golubici", uvjeren sam da se tu ne radi o pukoj dekoraciji, nego o mentalnim zabilješkama koje se mogu usporediti s praksom na kod nekih naroda Srednje Amerike, gdje su veze i vezice, vrpce i konopčići bili - precizan opis mnogih događaja pa i raznih običaja, radova i svetkovina prema njihovom također preciznom kalendaru. Uvjeren sam da nije daleko vrijeme kad će neki naš Champolion ući u logiku tih vučedolskih raznolikih "šara" i - razmrsiti ih na logičan i provjerljiv način.

K tome, zna se da bujanje rijeka u kišnom razdoblju godine počinje iz gornjeg toka i da se polako spušta prema ušću. No, budući da su golubice živjele od zrnevlja i da su 'pasle' po ravninama, kad su sa sjevera nadolazile poplave, one su se spuštale, u potrazi za hranom na nepoplavljenom tlu, prema jugu. Tako su, vjerojatno, u određeno doba godine u velikim jatima golubice dolazile i do brežuljaka u našem Podunavlju. Njihova masovna pojava koincidirala je s usponom Oriona u nebu i domaće pučanstvo ih je primalo kao navjestitelje dolaska povodnja. Stoga je golubica bila štovana kao sveta životinja jer je korisna za čovjeka. Ne zaboravimo da je u priči o 'Potopu' u Starom zavjetu, golubica donijela u kljunu zelenu grančicu, što je Noe shvatio kao početak povlačenja vode. I danas se u našim krajevima grlica štuje više od drugih ptica. Uz grlicu i danas imamo poseban emocionalni odnos prema las-

tavicama koje svojim povratkom u naše krajeve navješćuju dolazak lijepog vremena.

I evo, nakon 'Vučedolske golubice', vrijedne ruke naših arheologa otkriše još jedan prekrasan predmet od pečene zemlje - *Vučedolsku čizmicu*. Pa opet novo odgonetanje enigme: šta bi sad to moglo biti? Vjerujem da se sve iz te višetisućljetne civilizacije u Srednjem Podunavlju može shvatiti u kontekstu racionalnog i te kako prizemnog stanja čovjekove obitelji i svega što je promjenjivo u funkciji stalnosti nebeskih prilika.

'Vučedolska čizmica', uvjeren sam jedan je od simbola koji sobom predstavljaju jednu posve specifičnu granu znanosti i znanja onog vremena, a to je - ljekarništvo. Sve sezonske boljke i razbolijevanja, posebno u kišno doba potječu od prehlade. A najbolji način da ne obolimo od prehlade je da se dobro i toplo - obujemo. Nije isključivo ni to da je *Vučedolska čizmica* bila posebno poučan znak u svetištu u kojem su mješta-

ne razne trave koje je trebalo iskuhavati i upotrebljavati u slučaju prehlade i sezonskih oboljenja.

Ništa u ljudskoj zbilji nije svrha samome sebi. Načelo kauzaliteta nas upućuje na to da ljudski um ne proizlazi iz specifičnosti kemijskih molekularnih odnosa pa ni iz čitave game genoma. Jer, ljudska savjest postoji samo u ljudskoj duši. Odatle potječe sve što nazivamo matematikom. Matematika se ne može izmjeriti ni provjeriti ničim osim samom sobom - intuitivne je prirode, dakle vječita i neizmjenjiva, a samo pomoću matematike možemo sve shvatiti pa i objasniti u prirodi stvari i u cijelom sideralnom prostoru.

Vučedolsku kulturu, prema tome, ne treba uvlačiti u magle mitomanije da bismo je shvatili. Ona je, u to sam uvjeren, u svim podrobnostima logički shvatljiva i matematički objašnjiva.

Upoznajmo svoju povijest!

Ovaj mali 'Memorandum' može korisno poslužiti gospođinu Mesiću zbog točnih podataka koji će mu pomoći da s istinitim tvrdnjama naiđe na veće razumijevanje.

U povodu najnovije izjave Stjepana Mesića o događajima u Zadru, u vezi s hapšenjem generala Ante Gotovine na Canarima, kad je još jednom iznio svoje mišljenje o Ustaškom pokretu, o sudbini Zadra u NDH i o 'koljačima', vrijedi uzeti u obzir slijedeće nedvojbene povijesne činjenice:

Zadar nije Talijanima predao Pavelić, nego li Karađorđevići prilikom međunarodnog sastanka u Rapallu u Italiji, kad je, dne 12 studenog 1920. potpisan 'Rapalski ugovor' kojim je Beograd Talijanima prepustio Istru s Rijekom i Zadar u Dalmaciju.

U Zadru je rođen (i umro) gospodin Antun Brkan, jedan od najbližih suradnika Dra Ante Pavelića u Italiji, s kojim je sastavio 'Ustaška načela' na temelju kojih je dne 07 siječnja 1929, u povodu proglašenja Šestosiječanjske diktature, službeno utemeljen Ustaški pokret.

Iz Zadra, kao talijanske enklave, gospodin Brkan je izvršio sve pripreme za Velebitski ustanak protiv velikosrpskih okupatora, koji je izbio polovicom rujna 1932. List 'Proleter', službeno glasilo KPH pozdravilo je ustaški ustanak u Lici i stavilo se na stranu pobunjenika. Prilikom gušenja tog ustanka, uz žandare i jugoslavensku vojsku, sudjelovali su i lokalni srpski dobrovoljci.

K tome, u povodu uspostave karađorđevićevske diktature i proglašenja Jugoslavije, Dr Ante Trumbić se je, kao su-potpisnik 'Krfске deklaracije' odrekao svog potpisa i stupio u suradnju s Drom Pavelićem.

NDH je, dne 10.04.1941., proglasio maršal Slavko Kvaternik a Dr Maček, kao izabrani vođa Hrvatske seljačke stranke je preko Radio-Zagreba pozvao sve svoje stranačke strukture, kotarske namještenike i Seljačku i Građansku zaštitu da se stave u službu vlasti NDH. Kad je Maček odbio njemačku ponudu da bude šefom Hrvatske, kako bi je priznao kao nezavisnu državu, Dr Maček je to odbio, ali ne i Dr Ante Pavelić. Za njega je najvažnije bilo obnoviti državu pa ma kakvi uvjeti za to bili postavljeni pred njega i njegov Ustaški pokret.

No, u povodu pritiska Mussolinija na Dra Pavelića, da će Italija priznati NDH samo ako Italiji prepusti na hrvatskoj obali nekadašnje mletačke posjede, gospodin Antu Brkan se je vratio u Zadar i tu proveo svo vrijeme drugog svjetskog rata, u očekivanju da se grad Zadar vrati u ukupnost hrvatskih zemalja.

Prvi koji je, služeno, i to kao Ministar vanjskih poslova NDH, prije kapitulacije Italije, posebnom pismenom notom zatražio od Rima da vrati Hrvatskoj Zadar i svu Dalmaciju, bio je Dr Mile Budak.

Nakon kapitulacije Italije, Dr Pavelić je, dne 9. rujna 1943. jednostrano poništio 'Rimske ugovore' i proglasio sve krajeve, od Trsta do Boke Kotorske, nad kojima su gospodarili Talijani, sastavnim dijelom NDH.

Točno je da su skupo plaćene Pavelićeve koncesije Silama osovine, ali je postojanje države i njezinih vojnih i paravojnih struktura spasilo narod od istrebljenja i zemlju od pustošenja. U ratu nikad ne sudjeluju anđeli. Rat nije nogometna utakmica. Sjetimo se da je Napoleon opustošio svu Europu i sjevernu Afriku, a opljačkao je i muzeje u Vaticanu, ali je ostao velikanom svoje nacije, i bez obzira što je ozakonio ponovno uvođenje robovlasničkih odnosa. Najviše ga slavi - francuska ljevica.

Kad je s Europskog zapada dospjela u Zagreb ponuda da će Hrvatska biti primljena u NATO

Savez i u EU, ponovno su na stol vodećih ljudi u Zagrebu pali teški i opasni uvjeti: svrgnuti vodeće generale Domovinskog rata i izručiti ih MKS kao - ratne zločince. Dr Sanader je to prihvatio kao 'nužno zlo' i iz toga je proizišla neslućena situacija u kojoj je, prilikom hapšenja generala Gotovine na Canarima, svima postalo jasno da postoji opasnost da Republika Hrvatska prestane biti samostalna država i da se pretvori u europski Bantustan.

Nadajmo se da će pregovori oko ulaska Hrvatske u EU biti mudro vođeni i da se ne ćemo naći u kolu zemalja koje šire svoju vlast po svijetu ponižavajući naroda i relativizirajući njihovu nezavisnost i slobodu.

Bilo bi dobro, u očekivanju ishoda tih pregovora i zbog potrebe širenja situacije u Zemlji da vodeći ljudi u Zagrebu prestanu davati opasne izjave koje dijele ljude i sukobljavaju ih. Uzeti u obzir povijesnu istinu, najbolja je preventiva od kaosa u zemlji i najbolje sredstvo za postizanje koncenzusa bar po najvažnijim sudbonosnim pitanjima održanja Hrvatske, kao nezavisne države.

Svi mrtvi su jednaki pred sudbinom. Svi živi su jednaki pred zakonima. Narod nije birao svoje predstavnike da budu suci mrtvih i cenzori povijesti, nego da u prvom redu nastoje biti jednaki u odnosu na sve ljude i skupine ljudi u Hrvatskoj, da ne siju razdor, nego da okupljaju sve u istini i po zdravu razumu, a ne po zlim strastima neukih vlastodržaca.

Bosna se ipak regenerira na svojim povijesnim temeljima — istina je jedina stvarnost!

Povijest, i to ova još živa, dokazuje da je ljubav daleko jača od mržnje i da primjenom ljubavi i prema neprijatelju uvijek iz tih odnosa pokaže apsolutnim pobjednikom. Ljubav daje život, mržnja ga uništava. A ljudi je na zemlji sve više i više, dakle: **ljubav pobjeđuje...**

On koji još uvijek šire mržnju po svijetu dožive najsravniju sudbinu jer ih naposljetku odbace i njihova djeca. Plemenitost ljudska se prenosi s naraštaja na naraštaj, a mržnja srećom ne! Instinkt za samoodržanje - u punom naponu mržnje, kapitulira bilo u nemilosrdnom ratu, bilo bez rata, kao SSSR.

Mržnja u samoj sebi ubija kreativni zanos. A kreativna misao je omnivalentna i stoga se svaki veliki istraživač uvijek smatra i doživotnim učenicom: Što bolje upozna svoju granu znanosti, sve više, poput Sokrata, otkriva za njega nepoznata područja bez čijeg upoznavanja ni ono što znamo nije konačno ni iscrpljeno. Onaj **kartezijski 'faktor sumnje' je motor znanosti** koji stalno vuče naprijed, u postojbinu istine. A onaj koji djeluje u ime općeg dobra, ništa ne izmišlja, sve što spoznaje on zapravo otkriva, i iz toga je nemoguće izvući oholu umišljenost da smo veći ni od onih koji su nepismeni, ako je u njima čitav i nenačet zdrav razum. Skromni učenjaci su jedina istinska duhovna aristokracija, koja donosi korist svima - nisu ničije slugе. Samo slobodni nadostavljaju put istine koja jedino vodi u trajnu slobodu.

Bila su teška vremena u vrijeme polustoljetnog otpora jugoslavistima. Tjelesno je bilo teže na robiji, a duhovno pak u Emigraciji. A i jedni i drugi su bili pod lećom strvinara koji nisu mogli podnositi na životu umove koji su ih znatno nad-

visivali: kad nekog nisu mogli pobijediti teoretski, skidali su mu glavu. Najbolji sinovi svog naroda u to vrijeme živjeli su od neiscrpnog izvora snage - silne želje da vide svoj Dom nezavisan i svoj Rod slobodan u njemu.

No, i na robiji i u Emigraciji držala nas je uspravno kohezija i bezuvjetna solidarnost: nikad udbašima nije pošlo da ijednog od nas izolirane u samicama i mračarama umno okrenu protiv svog zdrava razuma!, a da do njega njegovi suborci ne dođu i pruže mu duhovnu, a nerijetko i materijalnu hranu. To udvostručuje duhovnu snagu izoliranoga, dovodi u očaj nemilosrdne progonitelje. Niti su koritari mogli lako među nas, niti je itko od nas prešao k njima. A kad je sazrelo vrijeme za samoodređenje, narod je prišao u cijelosti na stranu svojih preteča, svojih sužnjeva, svojih prognanika.

Naziv Hrvati javlja se prvi put u djelima bizantskih pisaca, posebno Konstantina Porphyrogeneta, a u vezi s prodorom Avara i njihovih saveznika Slavena preko ušća Dunava na Balkan, dok su Hrvati iz Bijele Hrvatske došli, na poziv bizantskog imperatora Heraklija, na jug da te barbare protjeraju i da nad oslobođenim zemljama uspostave svoju vlast. Dr Ferdo Šišić, svakako najuvjerljiviji autor "Pregleda povijesti hrvatskoga naroda", tvrdi da je broj Bijelih Hrvata bio relativno malen, no oni su, kao saveznici Bizanta, nad zatečenim Ilirima uspostavili svoju vlast (kao i Franci u Galiji) i tu **"naučili jezik zatečenog pučanstva"**. N: Za vrijeme Trpimirovića "Kraljevina Hrvatska i Dalmacija" sastojala se je od tri banovine: **Posavske, Primorske i Bosanske**, kako to lijepo protumači Dr Ferdo Šišić (v. str. 76, njegova djela).

Prvi poznati autor 'Povijesti Turskog carstva', Grk, Halkonondiles (suvremenik kralja Tomaša) zapisao je da **'zapadno od Drine žive Iliri, koje neki nazivaju i Bosanci'**. O kontinuitetu ilirskog dinarskog substrata pisali su svi veliki pisci i povjesničari od Antike do našeg doba. Ukrajinski redovnik Nestor (živio je u vrijeme kralja Zvonimira) zapisao je da **svi sjeverni Slaveni potječu iz - Panonije**. A u 'Velikoj sovjetskoj enciklopediji', i sad možemo pročitati **da su svi 'slavenski jezici' nastali od jezika - Ilira**, koji je najbolje očuvan u - Bosni!

No, što se tiče svega toga, a posebno značenja naziva Bošnjani i Dobri Bošnjani, citirajmo ovdje navod iz "Povelje kralja Tomaša" (od 22. kolovoza 1446.): "da im se toj ne ima ni potvoriti ni na manje donesti ni za jednu neviru ni zgrihu kraljevstvu našem, što ne bi gledano gospodinom Didom i Crkvom bosanskom i Dobrimi Bošnjani". Nedvojbeno je da je i u vrijeme kralja Tomaša, svaki građanin Bosne bio - Bošnjani, a svaki član Bosanske krstjanske crkve - Dobri Bošnjani.

Dakle, obratimo pozornost na izraz 'Bošnjaci', koji u svijesti Ljudevita Gaja označava sve stanovnike Bosne i one koji potječu iz Bosne. A da taj naziv nisu izmislili ni Turci ni poturice, dokažu i povelje bosanskih vladara iz četrnaestog i petnaestog stoljeća. Naziv Bošnjaci možemo pročitati u "Povelji Bana Stipana Kotromanića" (od 23.10.1332). U "Povelji kralja Tomaša" (od 22.08.1446) imamo i slijedeći izraz: "Da im se toj ne ima poreći ni potvoriti, ni na manje donesti, ni za jednu neviru ni zgrihu kraljevstvu našem, što ne bi gledano gospodinom Didom i Crkvom bosanskom i dobrimi Bošnjani".

Dakle, Bošnjani su podanici bosanskog vladara, a 'dobri Bošnjani' pak - vjernici Crkve bosanske. A to bi se i danas moglo reći za današnje žive ljude na čitavom prostoru obnovljene države Bosne: Bošnjaci su podanici države Bosne, a dobri Bošnjaci su oni koji u svemu slijede nauk svoje vjere u Isusa.

N.B. I Evanđelje i Kuran slave Isusa kao - 'utjelovljenu riječ Božiju'. I Evanđelje i Kur'an zabranjuju činiti ikome zlo radi svoga dobra, zabranjuju izazivanje ikoga i obvezuju sve da se brane kad su napadnuti. Mržnja u duši istinskih sljedbenika Isusa je poganski, đavolski začetnik zla.

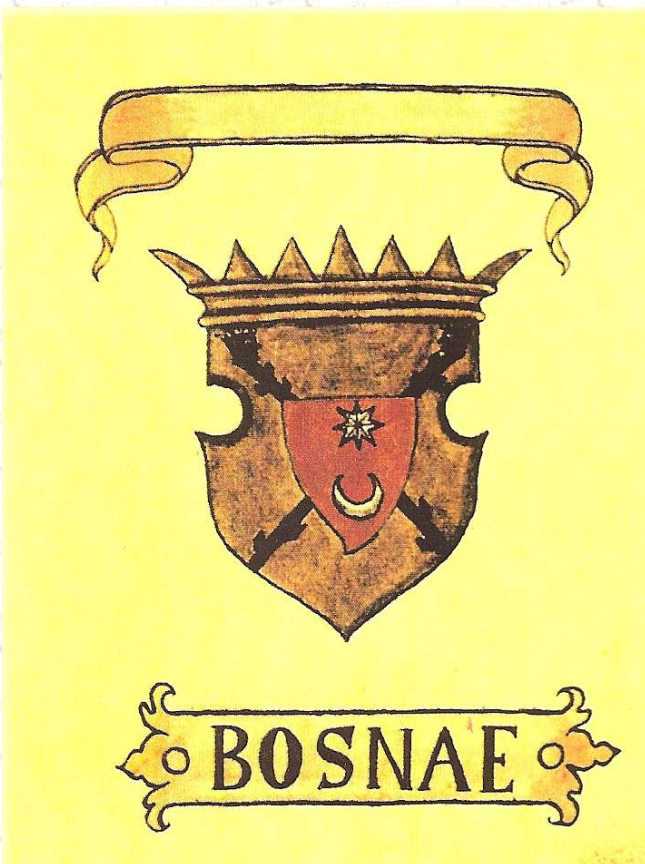
U zadnje vrijeme došli smo do toga da nam opet neki marksistički doktori tumače da u Bosni postoje neke čistokrvne vjerske pa i regionalne zajednice. Stari Bosanac iz četvrtog i petog stoljeća, Jeronim Stridonski zapisa: Neznanje je majka svih zala. Pa u to ime pozovimo se na hercegovačkog franjevca Dr-a Dominika Mandića, poznatog stručnjaka za povijest Bosne u ukupnosti zemlje Banova.

Dr Mandić je još 1940. godine otkrio podatke koji rasvjetljavaju problem oko toga: **kada je, kako i zašto bosanska veležupa Hum postala - Hercegovina?** U svojoj knjizi "Hrvati i Srbi dva stara i različita naroda" Dr Mandić zapisa: "Najmoćniji su bili od velikaša: Hrvoje Vukčić-Hrvatinić (+1416), Sandalj Hranić (+1435), i njegov sinovac i nasljednik Stjepan Vukčić-Kosača (1435 - 1466), kojem je, godine 1448. car Frederik III Habsburški podijelio titulu "Herceg od Svetog Save", pa se je po to nazivu i njegova zemlja Hum nazvala - Hercegovina" (str. 111).

N.B. Dr Mandić je raspravu o tome napisao i dao objaviti još 1940. u beogradskom časopisu "Glas SAN"-u (br. 182/1940). Dakle, kad čujemo 'Hercegovac', onda to ujedno znači i 'svetosavac'. Taj isti podatak može se opširnije pročitati i u knjizi "Povijest hrv. zemalja BiH" koju je dao objaviti sarajevski Napredak, 1942. Nitko to, koliko mi je poznato, nije pobijao.

Dakle, Hum je bio u dugom nizu stoljeća jedna od veležupa Velike Banovine Bosne, a tek od 1448. nazvan je novim imenom - Hercegovina od svetog Save. Ne vidi se kako bi ta promjena naziva bila ujedno i promjena podrijetla i krvne pripadnosti tamošnjeg sjedilačkog dinarskog pučanstva.

Ne vodi svijet k sveopćem bratstvu niti stvara mir u ljudskim dušama između ljudi gradnja zidova, nego obratno: rušenjem Berlinskog zid nestalo je opasnog povoda za izbijanjem svjetskog rata, a brisanjem demarkacione linije s karte Njemačke ukazuje na to kako će izgledati situacija na Balkanu, kad se poništi demarkaciona linija u Bosni i kad se ukloni Sharonov zid između Izraela i Palestine. Najgore je kad se grade zaočilazni mostovi - oni ljude razdvajaju još gore od zidova!

Oni koji dobro poznaju povijest naših krajeva, znadu da je država Bosna kao nezavisna ili fiktivno zavisna zemlja Banova i Kraljeva bila daleko dugovječnija i od države Srbije i od mađarofilne Hrvatske. U to ime, u ime povijesne istine i međunarodnih pravnih normi, treba jasno i deciderano reći: Bosni nisu potrebne nikakve plastične države niti neka transgenička nacija u njoj. Ne stvaraju se narodi ni krštenjem ni sunećenjem. Svi ljudi bosanskog podrijetla su potomci naših zajedničkih predaka - nad kojima su vladali Kotromanići. A to je u ukupnosti hrvatske

povijesti **jedina loza Banova**, u svim drugim slučajevima banovima su bili proglašavani za to najpogodniji ljudi, a ne po nasljednom pravu.

No, iluzija je tješiti Hrvate zbog odgađanja ulaska u EU izmišljenim pričama mitomana, da nas neće jer traže da im se pokorimo. Istina je posve drugačija: Europa ne želi ni jednu zemlju koju ne vode ljudi "čistih ruku". Koliko nečistih mafijaša su razne zemlje po Europi morale javno pokazati i odbaciti ih jer su imali 'mani pulite' - nečiste ruke.

Europa zna tko smo, pozna odlično i našu istinsku povijest, ali Europa ne prihvaća mitomanijsku Hrvatsku da ne bi morala pisati našu povijest na temelju spisa s 'Haškog tribunala', nego na temelju točnih i u koherentnu cjelinu složenih podrobnosti i iz naše daljnje i bliže, pa i suvremene Hrvatske. Znajte, da oni koji krivotvore našu povijest i podvaljuju istinu o našoj stvarnosti - jedini odgovorni za kašnjenje s ulaskom Hrvatske u europsko-atlantske strukture. Podsjetimo se da je Helmuth Kohl ujedinio obje Njemačke u jednu Saveznu Državu, ali je zbog novčanih malverzacija u ime svoje stranke pao u nemilost zbog čega je njegova supruga počinila samoubojstvo. A i doskorašnji predsjednik Francuske Jacques Chirac ide na sud zbog novčanih malverzacija kao i njegov nekadašnji premijer De Villepin. **Hrvatsku u EU mogu uvesti samo ljudi čiste savjesti i čistih ruku.**

No, "Deklaracija iz Bologne" upozorava nas i ohrabruje nezaobilaznom potrebom da ce se i kod nas sve i na planu znanosti i školstva morati svesti na točne podatke posve neovisne o ideološkim i dinastičkim diktatima. Srećom pak bar to ne trebamo počinjati iz početka ili povjeriti krampašima. U tome mi već predvodimo i ispred europskih stručnjaka!

Svaka čast ljubiteljima vođa kojima je sve dopušteno i unaprijed sve oprošteno, ali - sreća čitavog naroda je stvar neporočnih ljudi, čiste savjesti i čistih ruku - ruku koje daju, a ne koje krađu i otimaju!

NOTA: Da se čovjek oslobodi moždane sekrecije mitomana, potrebno je vjerovati u snagu istine: evolutivna ravnoteža ne proizvodi nepomičnosti pa prema tome ni strukture u statici. Izliječiti se od opsesije 'neuništivosti materije' moguće je samo kad dobro upoznamo sve strukture materijalnih čestica. Dolaskom do najsitnije čestice materije - ponašanja energije bez protežnosti - shvatit ćemo da je sav sideralni prostor nastao od tih prapočetnih substrukture bez dimenzija, kako u mikro prostoru, tako i u makro prostoru.

Sve je u ljudskoj svijesti svodivo na dojam koji može postati i opsesivno stanje svijesti. Od opsesije se možemo osloboditi samo ako joj shvatimo protežnost u ukupnosti. Otkriće da se i prije protežnosti i iza protežnosti nalazimo u besprotežnosti ne može biti prisposobljen zamišljaju

rijeke koja nema ni izvora ni ušća, niti da se ušće spaja s izvorom (kako je to sanjao Niels Bohr).

I naše tijelo je prolazna stvarnost. U ideji prolaznosti svih materijalnih struktura, karma je - besmislica.

Graditi svetište na brdu da bi u njega nagomilali blago i tako sebi pripremili boravak u vječnosti puka je opsesija mitomana koji pretvaraju smisao ljudskog postojanja u besmisao patnje koju oni proizvode. Ona ne proizlazi iz ljudske savjesti, nego dokazuje nepostojanje intuitivnog svojstva duše onih kojima je nemoguće objasniti da su bliži definiciji 'neandertalca' u filozofiji 'naučnih radnika', nego li kromanjonaca.

Nemoguće je kongenitalnom slijepcu objasniti ljepote zalaska sunca u Zadru...

Patria ili partija?

Bivši politički logoraši se, i nakon izlaska iz logora pa i nakon pada režima koji ih je ulogorio, osjećaju kao obični ljudi koji su se probudili nakon noćne more. Znaju da je noćna mora nelogična i besmislena, ali ipak treba neko vrijeme da se u svijesti probuđenog i oslobođenog more čovjeka polako izbrišu mučni dojmovi preživljenog snoviđenja.

Primio sam, naime, prije par dana, pismo od Račanova nasljednika, novog prvaka SDP, g. Zorana Milanovića pismo u kojem mi on tvrdi da "zajedno sa našim kolegama, autorima naših politika: gospodarske, obrazovne, zdravstvene, mirovinske, politike borbe protiv korupcije, zajedno s voditeljima SDP-ova tima... nudim Vam novi optimizam, snagu i odlučnost za izazove koji nas čekaju".

Riječ "zarja" u ruskom jeziku znači i zoru i sumrak. Pa sad znaj šta u Zoranovu rječniku znači, u prvom redu, njegovo ime!

No, ovo Milanovićevo pismo sam ipak pažljivo pročitao i uzvratilo na njega, elektronskom poštom, napomenu da je tako nešto nemoguće čovjeku kojeg su dne 16,07,1971 dali uhapsiti Miko Tripalo i Savka Dabčević Kučar a zatim na zadržanju Okružnom sudu kazniti na četiri godine robije zbog knjige pjesama *Hram nade* i uputiti u Staru Gradišku, a zatim su i Milka Planinc i Josip Vrhovec opet, pod istim izgovorom (zbog sadržaja mog intelektualnog rada književnika epistemologa), dne 31,03,1973 udvostručili moju kaznu na - Okružnom sudu u Zagrebu da bi me, u studenom 1973 protjerali iz Hrvatske u Vojvodinu, odakle sam bio trajno protjeran iz čitave Jugoslavije dne 02,09,1976.

Napomena: mene nisu sudili komunisti zbog mojih političkih 'zastranjivanja', nego li zbog moje vjere u istinu i uvjerenja da je bit pravednosti neodvojiva od biti istine i da, nedvojbeno, budućnost pripada onim ljudskim grupama i pojedincima koji, po svojoj savjesti, žude za istinom u

jednakopravnosti sa svim drugim ljudima i narodima.

Elem, tko danas, nakon samoodređenja, samoobrane i samoorganiziranja hrvatske nacije uopće misli na razloge koji su nas do nedavno držali u kolektivnim logorima totalitarnih sustava i ljudi na kojima su ti sustavi počivali? Ni vjerskim pravcima nije stalo da se o tome javno govori, a i za to ima čvrstih (kolaboracijskih) razloga...

I mi sami, oporbenjaci, disidenti, politički emigranti i branitelji domovinskog praga olako prelazimo preko bitnih zasada ideologija koje su nas zasušnjavale, mučile, zbijale u beznađe i išle svim mogućim načinima i sredstvima da nas ne bude, a da oni opstanu na našim zabašurenim, prešućenim i zaboravljenim grobovima?

Preko sto i pedeset godina već marksisti propovijedaše svoju tezu o "odumiranju države" u ime neke "društvene pravde" i "proleterskog internacionalizma". Nakon jednog i pol stoljeća uši su nam zaglušili i mozak zatupili u tolikoj mjeri da mi više i ne mislimo da ti isti ljudi, koji su usmrćivali smisao i pragmatičnu vrijednost države - ne samo preživješe urušenje svoje ideologije i preporod države, nego - ostaše i dalje na kormilu po nama spašene države i evo - pozivaju nas da se mi njima priključimo da zajednički nastavimo raditi... Na čemu?

Zbilja, da li mladi Zoran Milanović ima i na kraj pameti čiji je on dinastički nasljednik i tko su oni koje su njegovi prethodnici, zaludeni u 'Titovoj školi u Kumrovcu', na sve moguće načine nastojali uništiti - ubiti našu dušu u školama za

ideološke debilitacije, pozatvarati u razne kazamate, rastjerati po svijetu pa nas i tamo - držati stalno na nišanu i, kako je to u svojim 'Memoarima' priznao veliki udbaški kaponja Božidar Spasić u Beogradu - terorizirati naše supruge i našu djecu u sitne sate mrkle noći?

Na žalost, tom režimu su iz Istočnog bloka davali svo potrebno oružje da se održi na vlasti a sa Zapada su dobivali preko stotinu milijardi dolara pomoći da održe svoju diktaturu dvostrukog porobljenja hrvatske nacije: i na ideološkom i na političko-pravnom planu.

No, nitko njima na svijetu nije mogao pomoći da mi propadnemo, a da oni - ostanu. Iz jednostavnih razloga što smo mi opstali u duhu istine, što svaka istina dolazi od Boga i što je Bog uvijek na strani onih koji su žedni

pravde. Sve laži i podlosti ovoga svijeta su se urušile pred našom tvrdom vjerom da je sloboda nemoguća izvan istine, i da je istina iluzija ako se ne zajamči jednakopravnom slobodom savjesti pojedinca, pogotovu ako su oni - predvodnici pravedne nade svojih porobljenih ili poniženih naroda.

To su činjenice o kojima bi g. Milanović trebao razmišljati jer - i on i njegov kolega u Sarajevu, g. Željko Komšić predstavljaju nešto posve novo u našoj političkoj stvarnosti. A to je - nevjerovatni ali istiniti dokaz da je konverzija s ideologije na zdrav razum daleko jača od ikojeg pretvaranja, da su branitelji društvene pravde kad u sebi osjete glas savjesti koja im ukazuje na prioritarnu snagu osobne slobode daleko bliži nagonu za istinskom slobodom prosječnog, dakle, razumnog čovjeka.

Ako u našem narodu ova vrsta novih političara koji se ne boje istine i koji osjećaju, nekako radićevski - bilo svog naroda dođe do izražaja, mi ćemo moći predahnuti (ako ne i odahnuti) - oslobađajući se mitomana, lažova, političkih licemjera i vampira prošlosti koji i nakon šezdeset godina ideološkog ludovanja štite grobove jednih a zabranjuju poštivanje grobova drugih, njihovih žrtava.

Gospodine Milanoviću i gospodine Komšiću- Vaša iskrenost očitovat će se prema vašem odnosu prema mrtvima iz onog strašnog dvadesetog stoljeća, stoljeća ludila i ljudskog divljanja ludila proizišlog iz *'naučnog pogleda na svijet'* mimo kriterija zdrava razuma. Ukoliko dokažete da je vaš odnos prema mrtvima jednak na svim stranama, živi će vam povjerovati da ste i vi temeljito različiti od onih, koji nakon rata poklaše svoju

braću iz ideološkog fantazija i pod isprikom osвете, a od kojih ste preuzeli ideologiju vodeći vašu stranku u ovim novim uvjetima, u kojima su žrtve i desne i lijeve krajnosti shvatile da naša budućnost ne ovisi više o partijskim liderima, nego o savjesti koja slobodno djeluje u svakome od nas.

Imajte u vidu da nam naš kršćanski realizam nije dopustio ni da vam se osvetimo ni da vas ponizimo, a izgubite svaku iluziju da ćemo vam dopustiti da nastavite svoju politiku zavađanja i sukobljavanja raznih grupa u našem narodu, kako biste se opet pokazali kao jedini gospodari i nad jednima i nad drugima.

To se više nikada ne će ponoviti!

Vox populi - vox Dei!

Kako su komunisti dokazivali svoje «mučeništvo»?

Gospodine Uredniče!

U vrijeme kad sam obavljao svoj prvi mandat Predsjednika Sabora Hrvatskog Narodnog Vijeća, moj tajnik je bio ing. Mile Šimić, rodnom iz Skočaja u Lici, a nastanjen u to vrijeme u Vancouveru, B.C., Canada.

On mi je, pred svjedocima, među kojima je bio i ondašnji župnik Hrvatske misije u Vancouveru, fra Bono Prcela, dao izjavu u vezi s načinom na koji su komunisti, u "Muzeju revolucije" u Zagrebu, 'dokazivali' svoje 'mučeništvo'.

U tom 'muzeju, ustvrdi ing. Šimić bila je i jedna fotografija zaklanog čovjeka ispod koje je pisalo da je to još jedna žrtva 'ustaškog terora nad civilima u Hrvatskoj, u Lici'. Ing. Šimić je tada,

sa suzama u očima, izjavio, kao da iz svog patrićkog srca vadi životnu tajnu: "Pa ta fotografija je fotografija moga rođenog oca, kojeg su četnici zaklali kad su prvi put udarili na Skočaj da u njemu potamane sve što im je došlo pod kammu".

Osjećam se dužnim da iznesem taj podatak, da bude zapisano, da se ne zaboravi. On je, na žalost, samo jedan od istinskih dokaza o perfidnosti komunističkog terora nad nedužnim civilima u Hrvatskoj. A šta bi tek bilo da u tom ratu nismo imali i postrojbe koje su, braneći državu, spasili na stotine tisuća hrvatskih civila?!

Mirko Vidović

Tko kome krade kokarde?

Šta sve čovjek nije pročitao o Vuku Karadžiću, posebno u Politici 'bez politike', to je pitanje na koje nam duguju odgovor čopori svih vukovaca i u Srbiji i izvan Srbije. U beogradskoj 'Politici', naime, objavljen je (od 22.07.2006, st. 1 i 4.) odulji pamflet s nadnaslovom: 'Obnova serbistike' i pod njom tipično srbijanskim naslovom: 'Naši i njihovi jezici' (opet neka 'istraga jednih ili drugih'). Napisao to 'izvesni' Mile Medić, pozivajući se najprije na Brozovićevog (Brozović je bio bliski suradnik gosp. Tuđmana) bliskog suradnika Pavla Ivića (jednog od najbližih savjetnika pok. Slobodana Miloševića), kojeg sam vidio zajedno na nekom jezikoslovnom seminaru u Amsterdamu, u travnju 1980.

Ne čekajući šta će na ovu poparu od starih buđavih kora uzvratiti Mile Mamić sa zadarskog Filozofskog fakulteta (u neku ruku Brozovićev nasljednik za katedrom hrvatskosrpskog jezika), najbolje je ipak citirati, u prvom redu, srbijanske stručnjake i to baš iz ergele 'Politke'.

Mile Medić, kad se svede na zajednički nazivnik sve buđavo u njegovoj popari, tvrdi da su Hrvati u neku ruku uzurpirali Vukov, odnosno srbijanski jezik i da se sad prave nevješti pak izvrću nakon Domovinskog rata, 'istorisku istinu' o jednom te istom jeziku - jeziku Vuka Karadžića čija djela da su Hrvati nekako oteli Srbijancima i proglasili

svojim, te ga nazvali 'hrvatski književni jezik'. Grossièrement modo dit...

Prvo, dobro bi se bilo podsjetiti se na to tko su Srbi i otkud oni na balkanskim prostorima. Plinije Stariji, koji je živio u Augustovo vrijeme (-23 - +79) spominje (u svom djelu 'Historia naturalis', VI, 19) neko pleme Serbi u središnjem prostoru zapadne Sibirijske, dok grčki pisac Ptolomej (koji je živio početkom II. stoljeća) spominje pleme Serboi u istom području (V.8,12). Nakon prvog svjetskog rata, kad je počela grabež i prisvajanje u povodu 'prisajedinjenja', N. Županić (u svojoj knjizi 'Bela Srbija', Zgb. 1922, ss. 107-1018) to potvrdno priznaje i odatle počinje opisivanje povijesti Srba na - srbijanski način: kako god okreneš, sve se dogodi po Vuku: Srbi svi i svuda...

Prirodno je da se čovjek zapita: kakvim jezikom su govorili ti zapadnoazijski Serbi, alias Serboi? Oni su bili čestica u sarmatskoj ukupnosti, a za Sarmate se zna, od Herodota do Prokopija da su tamošnji narodi govorili niz različitih jezika.

Prokopije (u svom djelu 'Rat s Vandalama' (napisanoj polovicom šestog stoljeća), izričito tvrdi da su sarmatska plemena od istoka do zapada veoma duge Sarmatije, govorila jezicima srodnih - gotičkom jeziku v. n.d. I, 2 - 3.5). Ni u vrijeme provala Avara i nekih 'Slavena' na Balkan nitko od pridošlih pljačkaša nije sobom mogao donijeti neki - slavenski jezik, koji sjeverno od Karpata, tada, ni po Josipu Hammu, nije postojao.

Prema K. Porphyrogenetu, Srbi su se okrenuli protiv svojih gospodara Avara prilikom najopasnije opsade Bizanta i za nagradu car Heraklije

im je dao na upravu opustošene zemlje u zaleđu Soluna. Taj kraj je nazvan 'Srbiste' (Serblia). Kasnije je taj prostor i proširen na sjever, na Dardaniju i na vlašku pokrajinu 'Dacia secunda'. Taj prostor od Pirota na jug nazvan je skupnim imenom - Srbija.

Ni Prokopije ni Porphyrogenet **ne daju ni naslutiti da bi Hrvati došli u Dioklecijanovu Panonsku Dijacezu** (Ilirik i obje Panonije, po zapisu cara Porphyrogeneta u desetom stoljeću) zajedno s Avarima, kako je to slučaj s Bugarima i sa Srbima. Prvi podvig Bijelih Hrvata bio je - izgon iz Srijema Avara i njihovih saveznika Slavena, koje je, prema Prokopiju, car prebacio na sjeverozapad Male Azije. Kad su se tamo počeli ponovno povezivati s neprijateljima Bizanta - car ih je dao sve poubijati i baciti u more (v. J.Norvich: 'A short history of Bizantium', s.126.).

Neovisno od tog stvaranja srbijanske države na području između Ilira i Tračana, na zapadnom dijelu Balkana opstojale su zemlje banova, koje su bile sastavljene od župa i veležupa. Jedna od tih veležupa bila je sigurno i Veležupa Raška (nazvana po gradu Ras), koja je i lingvistički pripadala Velikoj Banovini Bosni. Nemanja je pod svaku cijenu htio doći na položaj Velikog Bana Bosne i počeo je s osvajanjem južnih krajeva - sa svojim batom Miroslavom, koji se je već bio domogao vlasti u Humu, nakon što je sestru Bana Kulina uzeo za ženu (kad je papi Aleksandru III. ukrao neke novce, o čemu postoje sačuvana dokumenta), da bi se upustio, sa svojim starijim bratom Stevanom Nemanjom u - svrgavanje Bana Kulina s najvišeg položaja u Velikoj Banovini Bosni. Ostalo je iz tog vremena prekrasno Evanđelje pisano bosančicom i s divnim ukrasima od starohrvatskog tropleta. Iz tog djela se vidi da su bili katoličkog obreda, a ne istočnjačkoga. Pođe im, ipak, za rukom da osvoje i pokore i Duklju (današnju Crnu Goru), pa sve to povezu u jednu državnu cjelinu.

Udarili su i na Dubrovnik ali tu su izvukli debele batine na moru i nakon tog poraza - sklopili su

mir sa Dubrovčanima. To je ostalo njihovo pravilo: Njihovo je sve što se može osvojiti, a kad dođu do zaključka da nešto ne mogu oteti, onda - priznaju zakonitom posjedniku da je to njegovo (do daljnjega). Hrvatsko-ugarski kralj Andrija, sin kralja Bele III. je sišao s vojskom i uspostavio svoje vrhovništvo i nad Raškom i nad Humom, nakon čega je Veliki Župan Nemanja odlučio da prepusti vlast svojim sinovima i da se povuče (25.03.1196.) - u samostan na Svetoj Gori. Njegova tri sina: Stevan, Vukan i Rastko (kaluđer Sava) odlučili su o daljnjoj sudbini Raške. Vukan se je poklonio starijem bratu i došao na položaj Župana u Zeti, dok je Stevan imao biti okrunjen za kralja Raške i njezinih posjeda, uz pomoć Pape iz Rima.

No, još u vrijeme sukoba Bana Kulina s bizantinskim carem Emanuelom Komnenom (1168.), i nakon što se je zarobljeni ban Kulin vratio iz bizantinskog zarobljeništva da ponovno preuzme vlast u Bosni, Stevan Nemanja, ogorčen tom odlukom (uglavljenom između Bizanta i hrvatsko-ugarskih kraljeva), nastojao je nadmudriti Bana Kulina, svrgnuti ga pomoću stranih utjecaja i - sjesti na bansku stolicu u Vrhbosni. Da bi to ostvario, Veliki Župan Velike županije Raške - koja je Teodozijevom podjelom carstva na Istočno i Zapadno po toku rijeke Drine, ostala na istočnoj strani i za nju su se na vjerskom polju otimali i Bizant i Rim, optužio je kod Pape Bana Kulina da nije dobar katolik i tražio od Svete Stolice pomoć u novcu i u ljudstvu da osvoji, i Papi daruje kao pravovjernu - cijelu Veliku Banovinu Bosnu. Da bi to postigao, on se je upustio i u vojni savez s hrvatsko-ugarskim kraljem u borbi - protiv Bizanta. No, i s Papom i s Banom Kulinom su bili u vrlo dobrim odnosima hrvatsko-ugarski kraljevi i to baš u svojim odnosima prema Bizantu, pak je taj pokušaj svrgnuća Bana Kulina pod isprikom katoličkog pravovjerja, pošao protiv interesa urotnika iz Raške.

Papa je u Bosnu poslao posebnu komisiju, da ispita pravovjernost velikog bana Kulina. Ta komisija je, na Saboru na Bilinu polju (osmog travnja

1203., kod današnje Zenice) došla do uvjerenja da je Bosanska crkva posve u skladu s naukom Rimske crkve osim što sve vjerske čine obavlja na domaćem jeziku, jer tu nitko ne razumije latinski.

Stevan Nemanja je, kako smo naveli, imao sina Stevana i odlučio je da od Pape dobije privolu da ga okruni za prvog raškog kralja. Bilo je ozbiljnijih sukoba oko toga koji će od Nemanjine braće biti okrunjen za kralja, Stevan ili Vukan. Stevan je dobio zadovoljštinu, a od tada se je Vukanu zameo svaki trag. Papa mu je za tu potrebu (1217.) poslao krunidbenu svitu i s blagoslovljenom krunom i žezlom, tako je došlo do uzdizanja Velike Županije Raške na razinu nezavisne kraljevine, a sina Velikog župana Raške na čast Kralja 'Stevana Prvovenčanog'.

No, kad nije uspio da svog kralja namakne, uz pomoć Rima još i Bosni, on se je okrenuo opet prema Bizantu. Tražio je da pristupi k istočnoj crkvi i za uzvrat da se njegov okrunjeni sin 'Stevan Prvovenčani' prizna za - kralja Raške i Srbije (v. 'Pov. hrv. zemalja BiH, Napredak, Sarajevo, ss 205-209.).

Ono što je ovdje važno znati je da se je u Raškoj, onda kao i danas (u Sandžaku) govorio isti jezik - jezik Bosne! U istočnim krajevima koje je car Heraklije dao Srbima na upravu, sjedilačko pučanstvo je govorilo istim jezikom kao i u Makedoniji, a i u današnjoj Bugarskoj. To su bila i ostala dva različita lingvistička područja. Posve je prirodno shvatiti da je i 'Miroslavljevo evanđelje', pisano bosančicom i na jeziku Bosne bilo nešto drugo od jezika kojim su govorili, a i danas govore istočno od Raške (u sopskom kraju) - Srbijanci. Oni su se grčevito opirali dolasku jezika Raške na položaj službenog jezika u Srbiji i po idejama Vuka Karadžića, koji je rođen u tim krajevima, a time i njegovog prethodnika hrvatskog pravoslavca - Save Mrkalja. Naime, u Mrkaljevoj svjedodžbi koju je dobi po završetku nauka u Zagrebu, stoji da je Savo Mrkalj 'hrvatske narodnosti i grčko-istočne vjere'.

No, da bismo shvatili kako je došlo do pomicanja vojne i političke prevlasti Srba na zapadne krajeve, treba citirati dio članka 'O svetom Savi' iz beogradskog 'Pravoslavlja':

"I mi, kao i Nemanja, ujedinili smo zemlje, pa se mučimo kako da ujedinimo i duše njihovih stanovnika, da nam država bude čvrsta i dugoveka. Sve je slično, samo što je danas veće nego u vreme Save i Nemanje. Nemanja je od Rašana, Zečana, Humnjana i Neretljana pravio Srbe, a mi danas težimo da se po vremenu, od Srba, Hrvata, Slovenaca i mnogih drugih stvori jedna veća, jedinstvena jugoslovenska narodna celina." (v. 'Prav.', od 22.01.1970.).

Dakle oni iz zapadne Sibirije doklatareni Serbi su postajali gospodarima niza zemalja i onih koje su im dali bizantinski carevi, i onih koje su oni uspjeli pridobiti na svoju stranu pod isprikom vjernosti Bizantu, a ne Rimu. Prema tome - Srbija je politički, a ne etnički pojam. Sapienti sat!

Bosančicom i na jeziku Bosne (od koje je odvojena Veležupa Raška) napisan je i 'Dušanov zakonik', kao i srednjovjekovna crkvena literatura Nemanjina kraljevstva. No, nakon prerane smrti Stefana Dušana, kad su na scenu stupili Mrnjavčevići, dogodio se je početak pada Raške u drugi plan. Budući da je Srbijanska crkva uvijek bila uz one moćnike koji su bili sposobniji da se domognu vlasti i održe na kormilu njihove države, i jezik koji je bio u uporabi nije bio isti u liturgiji i u svjetovnom životu: u liturgiji je opstao staromakedonski, a u svjetovnoj pak uporabi jezik Raške, odnosno Bosne. Podsjetimo se još jednom da je zametak Srbije nastao u Makedoniji, u zaleđu Soluna i prirodno je što je jezik tog, odavno krštenog naroda, ostao u religiji isti, pa i kod tih novih serbskih osvajača.

Padom Srbije pod Turke nastala je pustoš i u crkvenoj književnosti te složene države koja je konačno dobila naziv Srbija. Nova pisana djela počinju se javljati tek u osamnaestom stoljeću, ali na nekom čudnovatom jeziku kojeg su sami Srbijanci nazivali "slaveno-serbski". Vjerojatno

to dolazi od velikog upliva bugarske kulture na srbijansku, posebno pojavom djela Grigorija Čamblaka te Konstantina Filozofa, itd.

Njihova azbuka ostala je pismom crkvenog štiva, ali ona nije više odgovarala živom jeziku većine Srbijanaca, i onih na teritoriju koji je nekad pripadao Tračanima i zapadno od njega na tlu koji je **odvajkada pripadao Ilirima**. Tu činjenicu uzeo je u obzir i češki autor Zdenek Vana u svo- je ilustrirane povijesti "Slaveni" (prevedenoj na razne jezike po svijetu), gdje se tvrdi da **kultura svih Slavena počinje na hrvatskoj jadranskoj obali**, i u kojoj se nalazi karta južnoslavenskog prostora na kojemu između Bugara i Hrvata nema drugih etnički definiranih naroda.

Koncem osamnaestog stoljeća u Trstu je u nekoliko brojeva izlazio i "Slavenoserbski magazin" koji su financirala dva srbijanska emigranta, Gligorije Trlajić i Đorđe Magarašević.

Nakog tog razdoblja panslavenske orijentacije, zbog tijesno uspostavljenih veza između Pečke Patrijaršije i Ruske Patrijaršije u Moskvi (o čemu je pisao opširno francuski putopisac i geograf Charles Yriarte u svom velikom prilogu o Crnoj Gori, u povremeniku "Le tour du monde" (od 1877., ss. 337 - 416). No s vremenom je, zbog tih intenzivnih veza s Rusijom, došlo do pojave novog jezika u književnosti Srbijanaca - do "rusko-srpskog" jezika. U tom odlično ilustriranom prilogu možemo doznati kako je Pečki patrijarh prisvojio Crnogorsku crkvu, stavivši ju pod svoj autoritet, a sebe na raspolaganje - ruskom Patrijarhu, koji je zatim i u to ime, vodio 'brigu' o dušama - Srba na Jadranu, odnosno o Crnogorcima...

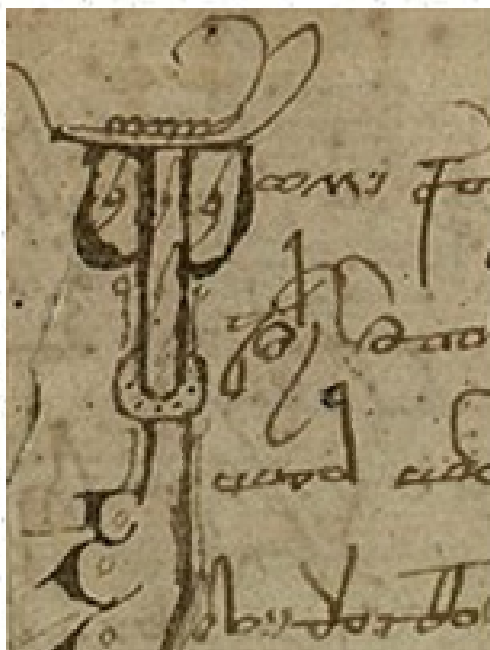
No, kako na tom 'rusko-srpskom' jeziku nije napisano bog-zna-šta, 'slavenoserbski' je i dalje bio obveza onih koji su njegovom uporabom morali dokazivati i svoje pravoslavlje i svoje srpstvo.

U Hrvatskoj se je početkom devetnaestog stoljeća pojavio pravoslavni sjemeništarač i budući

monah, 'brat Julijan', odnosno Savo Mrkalj. Navikao na jezik Ante Starčevića (ličkog sina katolika i pravoslavke), on je došao do zaključka da bi taj jezik, kojim su govorili pravoslavci u Hrvatskoj trebao postati moderni jezik i za sve Srbe u Srbiji. Tako je došlo do pisanja i objave njegovog književno-jezikoslovnog pamfleta "**Salo debeloga jera libo azbukopotres u Budimu Gradu**" (1810). Time je Savo Mrkalj protiv sebe izazvao - sve što je u pravoslavlju disalo srpskim pravovjerjem. Njegov život je postao sličan onom Galileo Galileja - morao se je odreći svoje vizije modernog jezika za sve Srbe pa i za Srbijance, a da u to nikad nije prestao vjerovati.

Na Mrkaljevu biografsku tragediju osvrnuo se je i beogradski "Politikin svet" (od 12.08.1987., s.52), i u tom osvrtu možemo pročitati i slijedeće tvrdnje, koje nam pojašnjavaju i kako je **Vuk, pred Gajem pojeo Mrkalja**:

"U svojoj kritici pod naslovom 'Otpor' štampanoj u 'Novinama srpskim', br. 97/1817., Sava je naprosto iskasapio grešnog Milovana Vidakovića, dokazujući da Milovan nije poznavao ni poštovao granice koje treba da postoje između poezije i proze... Do pojave Savinog 'Sala debeloga jera' srpskim kulturnim radnicima vladala je potpuna pometnja jer su u srpskoj književnosti 18. veka vladala četiri tipa književnog jezika sa 46 slova

u ćirilskoj azbuci. To su: srpskoslovenski, narodni, ruskoslovenski, i slavenoserbski. Vuk je vodio borbu protiv ovog posljednjeg, slaven-serbskog jezika...

Sava Mrkalj, obrazovani lingvista, poliglot i filozof, vaspitanik racionalističke filozofije, čovek iz naroda uspeo je da pronikne u postojeći haos i da srpsku azbuku 'pretrese' i očisti od nepotrebnog trnja. Od 46 slova odbacio je ravno 20. Pod gavnim udarcem našlo se je slovo 'debelog jera', taj 'peti točak u kolima', barjak zaostalosti. Mrkalj je prethodnik Vukov...

Samim tim, ne smemo danas, pri objektivnoj oceni pitanja reforme naše ćirilice u 19. veku, neopravdano i nepravedno zaobilaziti ime i delo Save Mrkalja, tog malog čoveka zaklonjenom do danas ogromnom Vukovom figurom, koji je imao hrabrosti i znanja da napiše i objavi 'Salo debeloga jera' 1810., četiri godina prije pojave Vuka Karadžića. Sava i Vuk upoznali su se u Pešti 1810, kad je Sava studirao, a Vuk boravio u kupalištu tražeći leka svojoj bolesnoj nozi...

Mrkaljeva molba da uđe u kaluđere beše uslišana. Sava Mrkalj se preobrazi u monaha Julijana. Mladi monah se snebiva: kud sam ja to zabasao: zar ovde da ne prevodim Horaca, Vergila i Ovida; zar tu da pišem svoj 'Jezikopotres'; s kime da podelim svoje mišljenje? Zadirkuju ga: zašto ne namažeš odeću, kad imaš 'sala od debeloga jera'? Sava je doveden u stanje krajnje razdraženosti (nije više dao da ga zovu đakonom, nego - Savom). Konzistorija je 13. juna 1813. donela odluku da se Mrkalj liši monaškog čina i otpusti iz manastira...

Samo još zavežljaj spisa i knjiga o ramenu podseća na nekadašnjeg intelektualca, ali i taj rekvizit izaziva u običnog sveta još veće čuđenje: gle, gle, ludel!...

Upoznaje se sa učiteljem crtanja, nekim Milinkovićem, i otpočne mu davati lekcije iz latinskog jezika... Milinković ne stiže da umakne od besomučnika, jer ovaj zaključa vrata da mu žrtva ne

pobegne, hvata se noža i zabada ga Milinkoviću 'u vrat niže uha'. Ipak Sava smrtnu ranu ne zadada....

Dvadeset godina tumananja bolovanje, gladovanja, raspadanja, bolesno neurotičnih ispada i trzaja ka spasenju, totalno bezuspešnih. Svaki pokušaj da skoči uvis završava se padom u još dublji ponor, i sve tako dok ne završi u mračnoj komori Bečke Ludnice, 1833...

Vuk je oduševljeno podržao Savine ideje. Četiri godine kasnije Vuk je o Savi Mrkalju napisao, u svojoj 'Pismenici': 'Ovo rješenje G. Merkala je tako istinito i tako jasno, da svaki Srbljanin, koji zdrav razum ima i bezpristrasno sudi, oće i mora odobriti'.

No, ovdje valja spomenuti da je Jernej Kopitar bio u Beču službeni cenzor knjiga za područja na kojima su narodi carevine govorili nekim 'slavenskim' jezikom. On se je razvio u Zoisonovom krugu, tu je postao slavistom, uz rame Čeha Dobrovskog. On je objeručke prihvatio ideje Vuka Karadžića, a zatim mu je pridružio i Ljudevita Gaja. Trebalo je pod svaku cijenu ugasiti vatru ilirizma koju je Gaj razvio u svojoj 'Danici'. Trebalo je, kod Hrvata stvoriti zanos za novu, panslavensku ideju i navesti ih da, zajedno sa Srbijancima, uđu u područje političke promidžbe pod isprikom znanosti i jezikoslovstva - naviknuti ih da oni nisu izvorni narod na svom tlu, nego li oni neki dotepenci. Uspio ih je navesti da, 1850. potpišu tzv. 'Bečki dogovor' po kojem je jezik Hrvata i Srba - stvoren na temelju jezika Bosne - jedan te isti jezik.

Srbijanci su se za živoga Vuka odrekli Vukovog potpisa na 'Bečkom ugovoru' i vratili se svom šumadijskom govoru, k ekavici, uz mnoštvo tuđica, najviše turcizama i bugarizama. Kako dugo nisu imali književne tradicije, u taj seljački govor trebalo je unijeti mnoge riječi iz razvijenijih jezika, najviše iz tako nastalog - hrvatskog jezika. To u ovije vrijeme ne smeta ovim Medicima da dokazuju u kakvom mentalnom stanju se

nalaze mitomani, koji nisu zapamtili danas što su govorili jučer, a sutra će biti opet nešto drugo.

No, u Hrvatskoj nikad nije bio prekinut kontinuitet pismenosti na narodnom jeziku, ni za glagoljaša, ni nakon usvajanja latinskog pisma. Da je jezik u uporabi i kod naših crkvenih i svjetovnih ljudi bio - hrvatski jezik - a ne neki slavenski prišvarak, dokazuje i 'Hrvojev misal' i Marulićeva 'Judita' 'na versim' 'rvatckim složena'. Uz tradiciju naših latinaša, održala se je i sve više jačala i tradicija narodnjaka. Bartol Kašić, rodom s otoka Paga napisao je, dva i pol stoljeća prije Vukal, prvu hrvatsku gramatiku "Institutiones linguae illyricae" (1604) - po uzoru na metodiku sastavljanja gramatike latinskog jezika.

I dok su se Srbijanci zanosili 'slavenoserbskim' jezikom, u Hrvatskoj je, u osamnaestom stoljeću napisano - četiri pravopisa hrvatskoga jezika za četiri različita narječja: za Dubrovnik, Bosnu, Dalmaciju i Slavoniju! A, nakon pojave rječnika Della Belle i Michagnie, pojavio se je i prvi enciklopedijski rječnik "Rjecesoslozje" koji napisao fratar Joakim Stulli u Dubrovniku na 'ilirsko-latinsko-talijanskom jeziku' i objavio ga u dva toma tek početkom 19 stoljeća (1806.). Prvu opširnu i odlično dokumentiranu povijest "Kraljevine Hrvatske i Dalmacije" napisao je Trogiranin, Ivan Lučić i dao je objaviti u Amsterdamu, godine 1666.

Zanimljivo je da je prvu povijest Srbijanaca napisao prvi hrvatski profesionalni književnik, Pavao Ritter-Vitezović - "Serbia illustrata" negdje početkom osamnaestog stoljeća. Oko pola stoljeća kasnije prvu povijest Srbije koju je napisao jedan Srbijanac bila je "Povijest Srba, Hrvata i Bugara" koju je napisao Jovan Rajić. Ideju ilirstva u nas nije donio Napoleon, kako to neki tvrde. Katolička crkva je oduvijek naš jezik nazivala službeno 'lingua illyrica' i na Tridentskom koncilu ga proglasila jednim od četiri sakralna jezika u Katoličkoj crkvi, od kada su sva katolička sveučilišta morala naš jezik naučavati u svo-

jim programima. Nemoguće je da je Sveta stolica živjela u zabludi dvije tisuće godina!

Kakve veze ima taj naš drevni jezik, jezik sjedilačkog pučanstva s jezikom koji su upabirčili i stavili na jednu gomilu na Balkan doklatareni Serbi? Jezik koji Srbijanci tek u najnovije vrijeme nazivaju 'srpski jezik' i koji je zapravo denaturalizirani izdanak - nezamisliv bez svog korijena - bez jezika Bosne? Gajevo prihvaćanje jezika Bosne kao temelja za nastanak i razboj hrvatskog službenog i književnog jezika Hrvati se nikad nisu odricali, a Srbijanci, koji su odbacili ideju Vuka da i sam tako nešto učini - podvaljuju nam da nas je Vuk jezikoslovno ujedinio sa Srbijancima. O nemogućnosti tog 'ujedinjenja' dovoljno je zapisano, opet, u "Pravoslavlju": „Svet bizantinskog utecaja ne vidi mogućnosti zajedničkog opstanka u istoj državi s pripadnicima zapadne, rimske orijentacije, pogotovu posle II. sv. rata" (v. 'Pravosl. od 01.10.1987.)

Da bismo izbjegli političkom i narodnom obezličanju kao i našoj vjerskoj tradiciji, mi smo morali povesti računa o sebi. Po onoj narodnoj u Bosni:

U jato brave, da te vuk ne pojede!

LIŠTANSKA PLOČA

FRAGMENT NATPISA
IZ GREBAŠTICE KOD
SIBENKA

†C3 A3HTT3::ΠΠ3· ΤΕΧΟΡΡΑΓ3 ΑΘΤΜ3Α3·Η· C3IN0B3T3P3 IZVORNI ZAPIS

A3E LEŽIT·P3P·T 6H0DRAG· AETM 6 LLŽ S'TNSVITE RE 3)
REW'D' EDTNE3M 3) C0D 6 4) S3RT3

LATINSKI
PRIJEPIS

OVDE LEŽI·POP· TIHODRAG KOJ UTMI 6L6Ž SITN SVITLA RA3A
RAĐ JEDINOHE GODOM SMRTI

DANAŠNJE
ZNAČENJE
RJEČI

S obje strane mjehura sapunice

"Dobar pastijer što kazuje inom
i sam svojijem potvrđuje činom"

Ban Ivan Mažuranić

Pojam ilustracije veoma je sadržajan i ne može se usporediti s mjehurom sapunice osim ako zao- biđemo istinu i nastavimo ideološke isprazne i sulude 'dijaloge' gluhih. U situaciji u kojoj je istina zabranjena i prevarantima i prevarenima, pamet i malog djeteta upućuje nas na temeljnu istinu da zdrav razum nije stvar 'usaglašavanja' ni u Centralnom Komitetu Partije ni na nekom Koncilu vjerskih glavara. Bog nam je svakome darovao dušu za cijeli život i to je jedino što mu moramo vratiti - bez iskrivljavanja i ni u kom slučaju 'intrensečno perverznu'.

Crkva u Hrvatskoj, istina-Bog, prošla je kroz razne kušnje, osobito na našim prostorima, gdje su je zasadili Kristovi i apostolski učenici. Teško je bilo njezino povijesno djelo 'matris et magistræ' uz obvezu da, ne napuštajući jezik koji izvire iz savjesti ljudske ukupnosti koju nazivamo narod a time i glagoljašku upornost da taj jezik predočujemo onim pismenima koja mu najbolje odgovaraju. Ne zna se šta je u toj upornosti bilo teže podnijeti: pokude latinaša ili nasrtljivost batinaša.

Težak je bio suživot sa svojim narodom i najvjernijima Crkve u Hrvata kad su morali služiti još i interesima Arpadovića, Habsburga, Otomana, Karađorđevića a osobito i komunista. Narod je svima njima plaćao danak i u naturi i u mone- tama a osobito i u krvi. Tek Domovinski rat je stvorio uvjete za slobodu savjesti u nezavisnosti, teoretski, od diktata i diktatora. No, je li u novoj sprezi sa stranačkim glavarima sloboda vjere postala i sloboda savjesti? Kad se steknu uvjeti da je sloboda savjesti najveća tekovina Domovinskog rata, onda ćemo biti sigurni da je Domovinski rat samim tim bio i - sveti rat.

Suđenje pravom Čovjeku i pravom Bogu dokazalo je ispraznost vjere narcisoidnih vlasnika naziva Boga koji su, kako to zapisa Pavao iz Tarsisa, znali - sjesti u Hram i tražiti od drugih da njih obožavaju kao bogove. Tako je to kad se Hram dogradi novcem poganina Heroda. No i po vjerskoj tradiciji Saduceja, svako ljudsko biće je stvoreno 'na sliku i priliku Božiju' a Prorok reče da je proklet onaj koji svoje ufanje polaže u čovjeka smrtnoga. Kad god ljudski suci stanu ponižavati onoga kome sude za djela za koja je optužen, oni u prvom redu moraju poštivati puninu ljudskog dostojanstva okrivljenoga i ne ponižavati ga kao čovjeka koji ne uspijeva biti i gospodarom svoje volje - i sam poštivati drugoga kao samoga sebe. Kad nepravedan sudac, u ime svoje države, ponižava ljudsko dostojanstvo suđenoga, on ukazuje na to da je takva država tvorevina koja ide u red okultnih mafija satanizma.

No, za razliku od onih koji imaju vjeru koja ih vodi po savjesti - i od pogana i od jednobozaca - ateisti su necjeloviti ljudi jer nemaju probuđenu savjest. Ne osjećajući potrebu za savješću bez koje je nemoguće shvatiti pojam Boga, oni su se ravnali po svojim osjećanjima svijeta u punini duhovne noći. Njihov mentalni svijet je umišljajan i isključiv, osjećajno mjeriv i svodljiv na mentalno stanje jačega. Stoga su neki od tih duhovnih slijepaca, u biti mitomana, nijekali i samo postojanje po svjetlu očitovanog Stvoritelja svijeta i sami sebe proglašavali prorocima nadčovjeka bilo u ime tjelesne (rasne) bilo sudbinske (klasne) srodnosti. No, Krist je sobom dokazao da je pravi Čovjek (u punini istine) ujedno i pravi Bog. Relativnošću svoga tijela dokazao je da pravi Bog u Čovjeku ne može biti nikad uništen dokle god postoji u punini savjesti.

Za naopakog svećenika normalno je da se iznose na javnost nedostatci npr. pape Ivana-Pavla II. ali je nedopustivo da se javno kritizira njihov politički idol - stranački vođa.

Svako ljudsko biće se po postojanosti u svojoj savjesti može pobožanstveniti. 'Treba divinizirati čovjeka', zapisa fra Ivon Ćuk (u svojoj knjizi o Maksimilijanu Kolbeu). To je jedini način da ne padnemo vlast 'nadčovjeka' (novije verzije 'nadboga') bez kojeg ne bi bilo ni satanizma.

Po onoj Pavla iz Tarsisa: 'Zašto bi savjest nekog drugoga određivala moju slobodu', posve je ljudski da iznošenje različitih mišljenja postaje dijalogom među jednakima u shvaćanju istine i to bi bila ujedno i temeljna premisa kršćanskog načina shvaćanja demokracije. U tom smislu prava je hereza častiti moćnika koji ne djeluje po savjesti nego po svojoj volji namećući je i istinskim vjernicima, pa i vjerskim glavarima. Pravi je smrtni grijeh prešućivati zla djela koja takav moćnik počinio i zavede podređene da ih čine. No, veličati zločinca uz prešućivanje njegovih zlodjela, nije tek latentni oblik satanizma. Jer, i u toku vicepostulature i postulature pokojnika koji su vjerom pokazali veličanstvenost službe Bogu činjenjem općeg dobra i samozatajom, tzv. "vražji odvjetnik" je dužan da o njemu iznese pred suce savjesti pokojnika po svojoj savjesti sve čine koji život pokojnika izuzima iz opće ideje istine i općeg dobra.

Kako djeluju naopaki ljudi, može se uočiti i slijedećom poopćenom tvrdnjom: dok se u nekim zemljama iz državnih fondova izdvajaju nemala sredstva namijenjena troškovima istraživanja sa svrhom da se zaštiti i podrži život, kod nas imamo pojavu da se ta sredstva upotrebljavaju i za to da se - zamrli štetni mikrobi vrata u život.

Nota: Nema te djelatnosti u kojoj se održe 'naučni radnici' u kojoj oni ne će dokazati svoju inverzivnu prirodu.

Naučni radnici, zaostali i nakon 'tranzicije' na visokim položajima i dalje funkcioniraju kao

'udbaški kadrovici'. Oni su dospjeli do samog dna ćor-sokaka pa ni tu ne priznaju da su išli krivim putem tražeći od drugih da taj zid pred koji su dospjeli probiju - svojom glavom. Nevjerojatno podsjećaju na poganske žrece i žrtvoprinositelje nakon 'Milanskog edikta': Dok su kršćani i dalje vršili svoje vjerske čine i obrede u skromnim uvjetima, pogani su paradirali i šepurili se i dalje u sve praznijim luksuznim hramovima - kadeći jedni drugima i kudeći i dalje one koji ni vide Boga u mramornim rukotvorinama čovjeka. Neprirodno je da se djelo Božjih ruku klanja djelu ljudskih ruku!

Naš disidentski naraštaj je proživio sav svoj život u prinudi da podnosi luđake i kriminalce na pozicijama vlasti jednoumlja i da ih javno naziva dobročiniteljima i mudrim vladarima. Oni koji su odbili sudjelovati u toj blasfemiji vođeni su pred suce bez vjere i duše a zatim slani u logore. S njima se nisu solidarizirali ni članovi Akademije, ni Crkveni oci, pa ni pisci kronika po raznim glasilima. No, vrijeme je da istina probije olovnu tišinu i suhu koru Arhiva i da povijesna građa uzme u obzir djelo svjedoka našeg vremena - usporedivo s epopejom prvih kršćana, kako disidenti ne bi ostali i - posljednji kršćani u opoganjenom svijetu.

Smatrajući sebe praktičnim kršćaninom, gospodin Sanader je (dne 28.03.2007) izjavio da će na MKS u Den Haagu masno plaćeni advokati "oprati lice i Hrvatske i Domovinskog rata" - od optužbi

koje MKS stavlja na dušu u prvom redu vodećim ljudima na političkom vrhu u vrijeme kad su generali izvršavali zapovijedi Vrhovnika i njegovih sudrugova na vodećim pozicijama vladajuće stranke, koje Javni tužitelj MKS-a u Den Haagu naniza na listi 'Zločinačke organizacije'. No, uzme li se u obzir da je vojska samo stroj za realizaciju odluka političkog vrha koji tim strojem upravlja, ni glavne poluge tog stroja (generali) ne mogu biti proglašeni zločincima u onim činima u kojima su izvršavali dobivene zapovijedi s vrha. U Den Haagu, prema tome, ne treba 'prati lice' ni Hrvatske, ni hrvatske nacije, nego li utvrditi punu istinu o spornim problemima. Rat nije vodio hrvatski narod nego šef vlade u ime stranke na vlasti. Ni jedna stranka sebe ne smije poistovjetiti ni s nacijom ni s državom. Jer kad takva stranka propadne, onda se uoči da države nije ni bilo, a narod postane žrtvom okrutnih osvetnika i barbarskih osvajača.

Nisu se slučajno godine 1943 baš u Tehranu sreća 'trojica velikih' savezničkih gospodara rata i tu se složili da, po završetku rata, Iran ostane izvan 'zone utjecaja' u odnosima Istok-Zapad. Iran je u zadnjih 25 stoljeća uvijek bio jugozapadna azijska visoravan po čijem ponašanju su se orijentirale okolne zemlje u održavanju saveza slobodnih ravnoteže mira među njima. To je bilo jasno i Dioklecijanu kad je, nakon pobjede nad šahom Narsesom, Mirom u Nizibisu vratio Iranu punu slobodu pridružene sile neophodne u tom dijelu svijeta kao tampon-zona između Kine i Indije. Ponovna suvremena pojava Irana u svojstvu 'regionalne velesile' sve uočljivije se afirmira i u očima kojima je stalo do iranskog prirodnog bogatstva, jer bez poštivanja međunarodnog prava nemoguće je održati ikakav poredak, pa ni u odnosu osvajača i pokorene nacije silom oružja.

Ta reafirmacija Irana u onom dijelu svijeta je samo povećana slika reafirmacije Hrvatske na europskom jugoistoku (i ne samo u smislu nagodbe Churchill - Staljin u Moskvi koncem 1944): Bez pravno uređene na povijesnim temeljima obnovljene države koja na jadransko-podunavskim

prostorima postoji bar toliko vremena koliko i Iran, teško je zamisliti gašenje 'balkanskog' ratnog žarišta. U tom smislu Hrvatsku čeka veoma veliko civilizacijsko sazrijevanje u primjernoj izgradnji pravne države koja će biti, ne samo prihvatljiva u ukupnosti suverenih država Europe, nego i - nezaobilazna. Oni koji pri vrhu vlasti još mentalno žive u ideološkom pandemoniju mora postati jasno da je krajnje vrijeme da luđačka košulja crno-crvne boje dospije - na njihova pleća. Početni proces oslobađanja Hrvatske od ideologija laži i mržnje mora biti - puna uspostava istine o Jasenovcu u toku svih deset godina između 1941 i 1951!

U živoj stvarnosti današnje Srbije sarkastično djeluje ona Laze Kostića, koji reče da je 'inteligencija probuđeni deo naroda'. Nakon 618 godina proslavljanja poraza na Kosovu, Finac Mareti Ahtisari je riješio taj stoljećima zamrsivan pojam: on je shvatio da je srpsko slavljenje poraza neka vrsta stečenog prava na Kosovo, pak je postupio u skladu s povijesnom istinom i po međunarodnim pravnim normama: vratio je Kosovo - Kosovarima. Oni su tu bili i ostali urođeničko i većinsko pučanstvo - svoji na svom. A da sa sjevernih obronaka, s Avarima doklatarena naježda Serba nije nastanila pusto Kosovo, dokazuje postojanost Dardanije (starog naziva za Kosovo) kroz svu poznatu antičku i noviju povijest. Uostalom, razlika između starosjeditelja i novih osvajača uočljiva je i u 'Dušanovu zakoniku', gdje je Srbijancu zabranjeno da bude prijatelj s Arnautima a i sa Vlasima. Kako onda, tako i tridesetih godina dvadesetog stoljeća, kad je Vasa Čubrilović izradio, 1937, za potrebe ondašnje vlade u Beogradu poseban projekt o 'Izgonu Arnauta' s Kosova. Po Kalajićevoj 'logici ogledala' (držte lopova!), i Milošević je išao na Kosovo da blizu Muratova Turbeta napadne, ne Turke, nego li da izjavi 'niko ne će da bije ovaj narod'. U Kalajićevoj 'ogledalu' to je imalo značiti: ovaj narod će tući one koji mu tu smetaju. Kasnije je to potvrdio onom svojom kongenitalno kretenskom izjavom: 'Srbi ne umeju da rade, ali umeju da se biju'...

Urođenike na Kosovu spasio je svojom posebnom intervencijom NATO Savez - na traženje opet jednog sina Bosne, koji je time spriječio generalizaciju Srebrenice na širim i opasnim prostorima. I to usprkos suprotnom stavu ondašnjeg francuskog premijera Lionnela Jospina! Tome se nije usprotivila ni Rusija. Mržnju prema Arnautima proizvela je i amplificirala srbijanska kasta pismenih ljudi u SANU tek u dvadesetom stoljeću. Naime, za knjaza Miloša na Kosovu je kao srbijanski konzul bio velika srbijanska šaljivčina - Branislav Nušić. Kao da je došlo vrijeme da iz Beograda na Kosovo dođe Nušićev, a ne Miloševićev nasljednik. Zanimljivo je da je SANU utemeljio jedan Hrvat, prirodoslovac Josip Pančić, rodom iz Šubićeva Bribira (koji je otkrio 'Pančićevu omoriku', koju po svijetu nazivaju u rasadnicima 'srpska jelka'). Pančić ni na kraj pameti nije imao da će baš ta njegova SANU skrpati onaj sramotni 'Memorandum 1986' (koji je osudio i Vasa Čubrilović!), u kojem su strijele onih Rakićevih 'silnih oklopnika bez mane i straha' bile uperene, u prvom redu, na Pančićevu domovinu, na Hrvatsku, te i osobito na Bosnu - domenu bribirskih banova Šubića.

U povodu izradbe projekta za Europski Ustav, a osobito u povodu odluke francuske nacije da ga ne prihvati, razvile su se priče o potrebi da zajednički nazivnik Europske unije bude sintagma 'kršćanska Europa'.

Ovdje treba uzeti u obzir da su i nacije zapadne Europe a i istočne Europe, kao i Balkana uglavnom kršćanke nacije, a teško je i pomisliti da bi one sve stvorile jednu cjelinu u kojoj bi nacionalnu svijest zamijenio imperijalistički duh, kakav je, kao antinomiju patriotizma, propovijedao tandem Marx-Engels. S druge pak strane, dalekovidni Dioklecijan je svojim reformama prenio političko i vojno središte rimskog carstva na tlo današnje Turske i tu ostao sve do konačnog utruća Rimskog carstva, do pada Carigrada pod vojnu silu Otomana, godine 1453. Ako je središte Europe moglo na tom tlu postojati oko jedanaest stoljeća, ne vidi se zašto Turska, koja jednim

dijelom leži i na tlu Europe, ne bi mogla biti sastavnim dijelom Carstva, utoliko više što je već pola stoljeća pouzdan i efikasan član NATO saveza, kao garanta zapadnoeuropske slobode sučelice prema - kršćanima na istočnom dijelu Europe. E, šta ti je vjera koja proizlazi iz jakih osjećaja, ahbabu moj - gora od poganstva...

Istini za volju, i egzegetski govoreći: kršćanstvo i islam su jedna te ista vjera, a dvije različite vjeroispovijesti. Kemal Ataturk je vratio Tursku u političku i administrativnu logiku zapadne Europe, ali - za razliku od zapadnoeuropskih ateističkih država - dao je punu slobodu vjeroispovijesti turskim sunitima. Uzme li se u obzir odnos Turske kao države i Islama kao vjere u Boga, zapadnoeuropski ateisti bi trebali - u ime svojih načela slobode savjesti - pustiti onima koji vjeruju ispovijedanje njihove vjere bez mučne i sve totalitarnije antivjerske propagande.

Nota: Opasno je vjerovati onome tko ni u šta ne vjeruje!

Nije istovjetno, ali je srodno osjećanje bratstva bivših političkih robijaša po komunističkim satrapijama s osjećanjem boraca domovinskog rata sučelice s neprijateljem koji je na šapcima nosio - crvenu zvijezdu petokraku: i kad je rušio Vukovar i Dubrovnik, i kad je opsjedao Sarajevo i klabo Srebrenicu! Robijaši i borci na prvoj liniji idejne, a zatim i vatrene fronte nisu braća po istoj majci, ali jesu braća po sudbini, stupovi na kojima počiva naša nezavisna država u kojoj se slobodan čovjek klanja samo Bogu Ocu i Životvorcu. A braća po sudbini nemaju potrebe da im puzavci laskaju jer bogatima ponosom ne trebaju napojnice ljigavaca.

Jadno djeluju i grčevita nastojanja slugu sramotnog jugokomunističkog režima kad obožavaju idole koje su nekad palili, a ne pale idole koje su onda obožavali. Ti poklonici boga Janusa su najveća kulturna sramota u Hrvatskoj a i oko Hrvatske! Njihove i kraće i dulje tirade djeluju kao puka mitomanija, neka vrsta neprestanog prlja-

nja sebi sličnih da bi se pokazali drugačijima od njih. No, remek-djela velike književnosti su proizvod velikih i dostojanstvenih ljudi koji su bili u nemilosti političkih šarlatana, koji ne dopuštaju da itko bude pametniji od njih. Tko se je usudio od njih da svom božanstvu Titu kaže da je pametniji od njega?! U velikim djelima - kao što su 'Ilijada', 'Božanska komedija', 'Buddenbrookovi' itd. ne siluje se ni istina ni logika nizanja suggestivnih slika. Naprotiv u tim genijalnim slikama prepoznaje se ondašnja stvarnost uočena i predočena u punini duha - iz tih djela može se proučavati i povijest vremena u kojemu su nastala. U djelima mitomana normalni ljudi nemaju šta naučiti. Ona mogu poslužiti eventualno psiholozima, psihoanalitičarima pa i parapsiholozima da shvate mitomana koji ih je podvalio drugima, da bi ih prevario i uveo u zabludu o samome sebi. Zašto se ni u vremenu nakon Domovinskog rata ne mogu pojaviti djela koja bi zračila puninom smisla u sjaju istine - da nadahnjuju nove naraštaje ponosom što nisu ničije 'duše robova'?! Onaj tko bar površno pozna povijest Bosne i njezin mentalitet istinoljubivih flegmatika, zna da je fantazija varalica tek dosadna mitomanija.

Nema velike proturječnosti između one Lao-Tseu-a: 'Kontemplacija je uzvišena, svijet je strašan' i one Marxove su njegovim 'Tezama o Feuerbachu') da zadaća marksista nije da svijet objasne nego da ga mijenjaju (tj. da svijet prilagode svom mentalnom stanju, a ne obratno).

Čini se da je Karl Marx time našao rješenje bitnog problema starog kineskog mistika Lao-Tseu-a (čija je misao u simetriji s pragmatizmom Kung-Fu Tseu-a). Kolike li razlike između tih umišljaja u odnosu na Kristovo učenje, da je svijet potencijalno savršeno djelo Stvoritelja kojeg je jedino pouzdano mjerilo - čovjek, kao 'slika i prilika Stvoriteljeva'.

Marksističko sakaćenje čovjeka, a time i ljudske predodžbe o svijetu usporedivo je s paljenjem Persepolisa i Muzeona - dva velika diktatora koji su sebe bogovima proglasili (Aleksandar i Cesar) umislili su, kao i Marx nakon njih, da je njihov

mozak jedini suvereni vladar svijeta i da i nakon njegove smrti nitko ne smije misliti svojom glavom, a kamo li se pozivati na savjest (poput nesretnog Sokrata). Ustvari oni su Knjigu stvaranja upotrebljavali kao palimpsest: što je vrijeme dalje odmicalo od njih, to je njihova mitomanija na njemu postajala sve manje čitljivom, a sadržaj Knjige stvaranja sve uočljiviji - neizbrisiv iz ljudske prirode. Tko je iz našeg naraštaja zaboravio poziv Kohn-Bendita one lude godine 1968 - na rušenje sveučilišta po Francuskoj i to - u ime naučne misli Karla Marxa? Još su na rimskim mozaicima pred kućama moćnika postavljani mozaici s natpisom 'cave canem' - kerberi su posebna vrsta onih Pavlovih (pa i pavloviziranih) 'zvijeri u ljudskim spodobama'.

Da bismo shvatili po čemu se mogu prepoznati sadašnji mafijaši u 'tranzicijskim zemljama', treba se sjetiti i one druge marksističke butade, da je 'rad stvorio čovjeka'. Gorile cijeli svoj život i od kad postoji njihova vrsta, stalno rade da bi opstali, ali im nikad nije palo na pamet da upale vatru. Nema te životinje koja zna upaliti vatru - sve životinje od vatre bježe u paničnom strahu. I gdje god se uz ostatke ljudskih tragova pronađu tragovi vatre, znamo da je tu prebivao čovjek, pa bio on erectus ili sapiens, a ni u kom slučaju demens. Jer propovjednici tog počovječenja radom, naši 'naučni radnici' rasuti po raznim učilištima u vrijeme komunizma, i dalje prodaju rogove za sviječju, a svi bježe od ikoje vrste fizičkog rada, misleći da je on nedostojan kulturnog 'naučnog radnika'. Vražja posla.

Zabraniti neku pa i ezoteričnu sektu najčešće dovode do pojave kriptofanatizma: uporni u odanosti svojoj umišljajnoj slici svijeta, fanatici se pregrupiraju, ograđuju zidovima i iz njih djeluju razorno na sve koji ne dijele njihovu mitomaniju kao vjeru i uvjerenje. Stoga su oni, lišeni sposobnosti shvaćanja i prosudbe po ljudima urođenom zdravu razumu, dobri samo u opoziciji: njihov kritike ukazuju ne na neistine i neresiprocitnost u ljudskim odnosima, nego na to da - ako želimo biti u zdravu razumu - najbolje je ne sličiti njima ni u kom pogledu. Oni su ubuduće traj-

ni ponavljači negativnih hipoteza - koristi suvremenoj znanosti o čovjeku. To dok su pod budnim okom zakonitosti. Jer, čim se nađu na pozicijama vlasti, uzmu pod svoju kontrolu novac, policiju i sredstva za javno priopćavanje: upućeni ne mogu podnositi prosipanje mitomanije, a naivni više ne znadu čemu služi njihova ljudska zdrava pamet, kad je vlasti s prezirom odbace. Pa i osude. Gorki je pisao: 'Čovjek - to zvuči gordo'. No kad ga je Staljin dao umoriti, nije mogao zapisati i smisao svoje smrti: 'Biti čovjek u vlasti neandertalca - to je opasno!'.

Stoga valja trajno imati na umu da je nacionalna nezavisnost jedini okvir moguće slobode, a spoznaja istine po savjesti jedini put k ljudskoj punini osobe i osobnosti. U protivnom, mitomanija je samo usiljeno punjenje praznine koju egzistencijalistička filozofija marksističke tendencije naziva - ništavilo. No, po matematičkoj logici ništavilo je non-sens par excellence. U matematičkoj logici postoji pojam praznina kao pojam čiji nam sadržaj još nije poznat. Ništavilo je, u tom smislu, inačica za teološki pojam 'pakao'.

Pakao je pun ništavila - ništavilo kao eshatologija ništarija. Budući da su propovjednici ništavila i intrensečno perverzni, njih možemo prepoznati najbolje po njihovom odnosu s drugima: oni preziru slabije, nejače i neuke, a među sobom 'inter

pires' oni su podmuklo ljubomorni i budno prate i najmanju pogršku suparnika da se uhvati za nju i u to ime sustavno razori ljudsko dostojanstvo nesklonog klona koji se je usudio biti različitim. Mitomani se u profuziji laži snalaze kao u mračnoj kući na kojoj nema niti smije biti ni vrata ni prozora, da ne bi tko slučajno uočio da živi potpuno iščupan iz povijesti Stvaranja. Ako priseban čovjek ideološkom fanatiku koji svijet vidi samo unutar svoje glave, kao u mjehuri sapunice, pokuša objasniti da je i s druge strane sapunice čista svjetlost, i po njoj neusporedivo veća predodžba svijeta, on ga proglasi opasnim zavodnikom i naivcem koji ne zna u kojem svijetu živi.

Srećom pak iz biti ljudske prirode potječe matematika i u vezi s njome i normativna logika - striktno intuitivnog podrijetla. Jer - što nije logično to nije moguće. Sve logički promišljene stvari i pojave u stvarnosti - i u sideralnom svijetu i u ljudskom mentalnom obzorju u funkciji istine - nalaze se u koherentnom stanju. Takav se čovjek rađa.

I makoliko ih mitomani pokušali odvratiti od žedi za istinom, novi ljudi će se opet rađati normalni i sve ih u istini i po istini nadživjeti.

To je bilo polazište na kojem je najprije mala, a zatim sve veća skupina ljudi proizišla iz nastavničkog kadra a i starijih studenata zadarskog Filozofskog fakulteta zavrpla dijalog koji je, 1965 i 1966, prerastao u svjetski poznati Pokret nezavisnih intelektualaca. Jedini takav pokret u intelektualnom životu komunističkog svijeta. Taj Pokret je jednostavno ignorirao sve nadređene dogme, teze i diktate koji su cenzurirali zdrav razum. Odbili smo a priori pozivanje na ikakvu ideološku doktrinu, ostali smo bezuvjetno odani samo svom ljudskom zdravu razumu na koji se je pozvao i jedan od najvećih i do dana današnjega najneshvaćenijih mislitelja Antike - Pavao iz Tarsisa - kad je stajao pred poganskim slijepcem Festusom, predstavnikom svih fanatika i mitomana, pa bili oni iskreni mnogobošci ili lažni jednobošci.

Biti u trajno i neustrašivo u svojoj savjesti pobuđuje podozrivost službenih pozornika i njihovih doušnika. Svjetlost savjesti najprije obasja lica savjesnih ljudi, a u noći carstva laži i podlih intriga ti neugasivi žišci postaju meta strijelama pokude i mržnje sa svih strana.

Jedno je biti Sebastijan u čije se tijelo usmjereju strijele, a nešto sasvim drugo i daleko teže je - podnositi strijele mržnje lažova koji, iz straha pred istinom, žele pod svaku cijenu razoriti našu dušu, uništiti naše ljudsko dostojanstvo. Sve su nas, pripadnike zadarskog Pokreta nezavisnih intelektualaca - ponizili: neke hapsili, sudili i slali na robiju, druge protjerali u emigraciju, a nekima oduzeli posao i izložili ih javnom preziru upokorenih. Nakon sastanka utemeljitelja nikad ne izišlog časopisa 'Naš put', u kolovozu 1966, u Zadru, Ivica Maštruko je na ulici upriličio pravi linč jednog od pripadnika našeg pokreta - Marijana Batinića. To nije spriječilo Franju Tuđmana da Maštruka pošalje za ambasadora u Vatikan, a niti Stjepana Mesića da ga pošalje kao predstavnika hrvatske civilizacije i kulture u - Bukurešt.

No, u posljednjoj deceniji dvadesetog stoljeća, najnečovječnijeg od svih stoljeća, propale su sve ideologije i integralni fanatizmi. Ostao je netaknut samo ljudima urođeni zdravi razum. No, neandertalci - oni koji se i dalje hvale da nemaju ni vjere ni duše - sve moguće čine da se nigdje ne čuje naš glas, da naša djela ne iziđu na svjetlo dana. Jer objavljivanje naših djela ukazalo bi na njih kakovi su odista bili, dok se nisu zakopali u šutnju da bi mogli i dalje vladati našom sudbinom. No, i njihova i naša djeca će sve više osjećati u sebi svoju lijepu ljudsku pamet. Oni koji su sebe zakopali u zaborav, bit će otkopani i trajno očitovani u objektivno pisanoj povijesti našeg vremena. Sva njihova misaonost i praksa koja je iz te misaonosti proizlazila, svodi se na onu latinsku: Ex nichilo - nichil!

Nakon primjera koji je dala Poljska - hrabrošću kršćanske ispovijedi i obvezom koja proizlazi iz kršćanske privrženosti k istini - zaklela se zem-

lja raju da se tajne sve saznaju - i u Hrvatskoj je stidljivo izrečena sintagma - potreba lustracije!

Prilikom svog ustoličenja, dne 31.03.2007, novi varaždinski biskup Josip Mrzljak je, u svojoj homiliji, ustvrdio da puna lustracija i u Crkvi u Hrvata može 'dovesti do zabuna' - ta i on sam je morao ići na 'informativni razgovor' u Udbu, koja je sve takve 'razgovore' (prisilno iznuđene odgovore na postavljena pitanja) - snimala na magnetofonske vrpce i čuvala kao sredstvo ucjene. Na tim 'dokumentima' kad se sumiraju, izostavljena su pitanja, a iz povezanih odgovora, dobije se dojam da je karakterno labilna osoba išla nekoga prokazivati. No, preuzvišeni Mrzljak je iznio i još važniji podatak: OZN-a je na Bleiburgu među tisućama anonimnih izbjeglica pred komunističkom 'željeznom metlom' vratila preko Drave i njegova oca, kojemu se je od tada zameo svaki trag. Uzaludna su bila sva nastojanja rev. Mrzljaka da dozna bar u koju je skupnu jamu zatrpan, da bi mu bar tu postavio križ, ali nikakva odgovora nije dobio. Ni preuzvišeni Mrzljak, ni Dr Hebrang, očito nikad ne će saznati gdje su im neandertalski strvinari ubili i bacili u anonimnu jamu njihova oca, bez obzira što se je prvi žrtvovao za dom (domobran), a drugi, na suprotnoj strani, za svoju Partiju (partizan).

Nije teško bilo nositi se s komunizmom Crkvi koju je predvodio zagrebački nadbiskup, a zatim i kardinal - Alojzije Stepinac. I ne samo zbog držanja vlasti koje su i onda a i danas bile na kormilu vlasti, u najužem krugu naj(ne)odgovornijih zločinaca - koji su donosili odluke i izdavali zapovijedi. Naša Crkva doživjela je usporediva iskušenja i sa strane diplomacije kardinala Casarollija. Gdje, kada i kako?

Dne 29. ožujka 1971. papa Pavao VI. primio je u službenu audijenciju jugoslavenskog komunističkog diktatora - J. B. Tita. Tim povodom agencija United press international iznijela je u javnost vijest da je Tito tom prilikom tražio od pape Pavla VI, neka svojim autoritetom apelira na Hrvate da ne budu separatisti.

Torinski dnevnik "La Stampa" objavio je, dne 31.03.1971., vijest da je papa Pavao VI dao Titu "počasni naslov kanonika zavoda Svetog Jerolima".

Uoči Titova posjeta Vatikanu, zagrebački 'Vjesnik' je na udarnom mjestu donio analitički osvrt na predstojeći službeni posjet Tita Italiji i Vatikanu, i tu citirao Titovu izjavu, gdje tvrdi da - predstoji promjena Ustava SFRJ i da će biti doneseni brojni amandmani, ali s ciljem da se ojača jedinstvo Jugoslavije i socijalistički samoupravni sustav nesvrstana vanjska politika. Tu stoji i Titova tvrdnja: 'Svaki pokušaj podriivanja jedinstva, tj. pokušaj provođenja samoodređenja naroda bit će smatran kontrarevolucijom'. Shvatljivo je da je Tito, dva tjedna kasnije, tražio od Pape da prisili Stepinčevu Crkvu u Hrvatskoj (i to nakon Drugog Vatikanskog koncila!), da se ponaša kao - kolaborator marksističkog režima, i odbije sve veze s onim Hrvatima koji nikad ne će odustati od prava hrvatskog naroda na samoodređenje. Gorak je bio kruh koji su nakon toga jeli mnogi naši svećenici i redovnici i ne samo po emigraciji.

U tom kontekstu je shvatljivo i pružanje ruke kardinala Kuharića generalu Franji Tuđmanu, u proljeće 1990, uoči prvih slobodnih izbora.

Bez toga bi bilo neshvatljivo i to - zašto su uoči Referenduma od 19.05.1991. vodeći stranački lideri u Hrvatskoj - Dr Tuđman, Ivica Račan i Stjepan Mesić javno i preko svih sredstava za javno priopćavanje savjetovali hrvatskoj naciji da ne glasa za nezavisnost, nego za savez slobodnih država u konfederativnoj Jugoslaviji. Tada se je dokazala i ona stara mudrost: Vox populi - vox Dei!

To je sigurno imao u vidu papa Ivan Pavao II. koji je, 1997, po dolasku u Sarajevo izjavio da 'oprašta svima i traži od svih da mu oprostite' za mnoge greške koje su u našoj Domovini počinjene u ime Svete Stolice, ne držeći se mnogo 'evanđeoske ljubavi prema blišnjemu'.

Narod je svojom odlukom da obnovi svoju hrvatsku državnu neovisnost dokazao da nitko u

njemu nije uspio pomutiti Bogom dani urođeni mu zdrav razum.

Leaderi su u svibnju 1991 bili skoro jednoglasno dezavuirani, ali su godinama prešućivali Referendum i činili na druge načine da se održe kakve takve 'konfederalne veze', pa i nakon što je Sabor raskinuo sve državno-pravne veze između Zagreba i Beograda! Predaja Vukovara stranoj zemlji - SR Jugoslaviji - jedan je od dokaza za to.

Vatikanu je preostalo da blagopokojnog zagrebačkog nadbiskupa i kardinala-zatočenika, Alojzija Stepinca, mučenika ideala vjere u Boga i povjerenja u svoj narod - progłosi blaženikom. Bogu je drago svako pokajanje, a još draže - ispravak pogreške!

I konačno: Lustracija se ne može sprovesti ni u mraku ni u magli! Svjetlost dana koja jednako svijetli za svako oko koje vidi ne dopušta više zavodjenje prisebnih ljudi žedne preko vode. Nikad se takvi šarlatani ne bi ni pojavili na vodećim položajima u Hrvatskoj da je o tome mogao slobodno odlučivati hrvatski narod. Stoga su stratezi okupatora sa svih strana što intrigama što podvalama što silom nametali svoje 'gubernatore' i ostale quislinge na vrh piramide vlasti u Hrvatskoj, jer s ranjivima je najlakše manipulirati, ma koliko to bilo tragično za razdržavljeni narod. Greške koje su počinili ti nametnuti 'dobre sluge i zli gospodari' svalili su na čast i dostojanstvo hrvatskog naroda, a ne na mračne sile koje su njima manipulirale i u činima zločina.

No, legitimna volja hrvatske nacije izabrala je okvir za svoju buduću slobodu u jednakopravnosti među jednakima. Bez istine nema slobode - put k slobodi vodi uočavanjem istine i odbacivanjem laži. Ma kako to bilo teško je shvatiti mitisekunemima - pa bili oni ateisti ili neki vjerski fanatici - valja znati da nas Bog vidi i vodi po našoj savjesti. A da iznad naroda kojeg savjest drži u budnosti ima samo - Bog!

Ante

Zla savjest je gora od straha. Istina je da se čovjek boji nečovjeka, ali je istina i to da nečovjeka daleko nemilosrdnije progoni njegova zla savjest od straha da se nađe licem u lice sa svojim žrtvama. Zločinac je opako biće koje je sv. Pavao definirao kao 'zvijer u ljudskoj spodobi'. I što zločinca više zla savjest progoni, on sve više nastoji proširiti oko sebe i po svijetu mržnju protiv svojih žrtava. Jao narodu koji ima na vlasti utvare koje progoni zla savjest. Najokrutniji je onaj zločinac koji sve moguće čini, osobito s pozicija vlasti, da se ne provjerava istina u njegovim tvrdnjama kojima ocrnjuje svoje žrtve.

Do rušenja Hitlerova bunkera trajala je nacistička tiranija. Do rušenja Berlinskog zida trajala je komunistička tiranija. No, podizanjem Sharonovog zida u svijetu se je pojavila posve nova pošast: prozirna verzija fašizma koji sve moguće čini da žrtve dijabolizira, a njihove progonitelje slavi. U ovom posve neočekivanom ali mučnom razdoblju više ni djelatnici po humanitarnim organizacijama ne govore o ljudskim pravima. No, kako to zapisa Spitama Zarathustro prije 27 stoljeća 'Kam nemoi zam' (kojoj zemlji naći utočište?), sad kad je usahnuo zanos borbe za ljudska prava, kad su se i neke do sad poznate 'humanitarne organizacije' pretvorile u javna tužiteljstva

onih koji bi živjeli po svojoj slobodnoj savjesti, postoji li neki 'zid plača' pred kojim bi čovjek osuđene savjesti mogao naći utjehu?

Jedina takva ustanova, već dvije tisuće godina, bila je -

Crkva - kao utočište ljudi, pa čak i onih koji nisu imali čiste ruke ni čistu savjest, ali su u **Crkvi našli majčino krilo** da se izjadaju i nađu utjehu i okrepu. Spes unica.

Poslanje Crkve oduvijek je bilo - buditi, odgajati i braniti slobodnu ljudsku savjest. To je sv. Pavao sažeo u onu svoju lijepu izreku: 'Zašto bi savjest nekog drugoga određivala moju slobodu?'

Satanizam nije neka duševna bolest. To je inverzija mira u duši. Nema tu ni neke posebne nauke - kad se dospije u stanje satanizma u svijesti bez savjesti, pojavi se u svijesti sataniste neka čudna sreća svaki put kad nekoga prevvari, uvrijedi, ponizi javno ili mu uzme i imovinu i život. Satanist uživa u patnji onoga koji ga voli! Djela satanizma se ne mogu oprostiti sve dok opsjednuti ne osjeti buđenje savjesti, a on se baš toga najviše i kloni, jer nema oštrijeg i nemilosrdnijeg suca od - probuđene savjesti u zločincu.

Sotona je nevidljiva, ali je savjesni ljudi i te kako osjete kad djeluje kroz ljude zle savjesti - one koji izmisliše industriju laži i progone svjedoke istine. Ono jeste istina da Crkva nije tako često bila dostojna svog poslanja, odnosno neza-

bludiva, ali se je duh istine održao samo u ustanovi koju je utemeljio Raspeti. Razapinjavanje Crkve, na žalost, nikad nije prestalo, pa ni danas kad se niz udruga osoba koje je sveti Pavao definirao kao 'zvijeri u ljudskoj

spodobi' osovio na vodeće ljude Crkve i na one koji se njima utiču. No, budući da je sloboda nezamisliva izvan istine i da je istina neuništiva u ljudskoj savjesti, budući da je svrha ljudske povijesti - ići putem istine do slobode, rast i učvršćenje istine u ljudskoj duši sužava manevarski prostor Ocu Laži koji je već osuđen da nestane prije ostvarenja smisla i svrhe povijesti, prije Sudnjeg dana. Zbog toga je okrutni Otac Laži u naše vrijeme uzurpirao sva sredstva koja su proizišla iz intuitivne nadarenosti ljubitelja istine, i okrenuo ih protiv onih koji pokazuju javno da na njih laž ne djeluje, ni strahom ni prijetnjom smrću, a kamo li razapinjanjem na stup srama.

Podsjetimo se na onu nedvojbenu činjenicu, da su pred sudbinom svi ljudi i svi narodi jednaki. Da se ljudsko dostojanstvo ne može uskratiti ni najvećem zločincu, a kamo li mrtvima. Samo slugе sotone kriju grobove svojih žrtava, samo slugе sotone izmišljaju zločine svojih žrtava i nastoje im podvaliti sve što su počinili da bi ih unesrećili i fizički uništili.

No, treba istini pogledati u oči: ono što karakterizira savjesna čovjeka to je - **odsutstvo mržnje u svojoj duši!** Ipso facto, svi oni koji siju mržnju, koji kleveću svoje neprijatelje i svoje žrtve, ne smiju zaboraviti da je savjesnu čovjeku zapovjedbno da voli svoga bližnjega pa i neprijatelja svoga, a da nikoga ne smije mrziti. Ljubav prema progonitelju nije sindrom straha ni slabosti, nego naprotiv - dokaz duševne snage i snažnog značaja! U mentalitetu naroda u kojem je Crkva uspješno djelovala mržnja je svojstvena samo odmetnicima, apostatima i zločincima. No, u narodima u kojima je bolje 'osvetiti se nego li se posvetiti', mržnja je glavna odlika tog mentaliteta koji te ljude čini nepovjerljivima među sobom i opasnima po pripadnike drugih naroda.

Također je dobro uočiti i razliku u ponašanju običnog puka i nekih vlasti, npr. u Francuskoj: U tom starom katoličkom puku često se može čuti njima svojstvena izreka: '**Sve shvatiti pa sve oprostiti**'. No, na kraju njihove nacionalne him-

ne "Marseillaise" možemo pročitati stihove: "Soutiens nos bras vengeurs... nous aurons le sublime orgueil de les venger ou de les suivre" (daj pomoć našim osvetničkim rukama... i bit ćemo vrhunski oholi da ih osvetimo ili da odemo za njima). No, u golj stvarnosti Francuske ipak prevladavaju bitne odlike mentaliteta francuskog po tradiciji katoličkog puka. Najbolji dokaz za to je činjenica da je već do sada obrađena, složena u znanstvene radnje i objavljena svaka podrobnosti iz vremena Drugog svjetskog rata. Francuzi ne kriju da su nakon završetka rata u svoje logore sabrali nekoliko stotina tisuća njemačkih poraženih vojnika i da je u tim logorima na razne načine nestalo nekoliko desetina tisuća tih ratnih zarobljenika. Ali Francuzi ne kriju ni to da su njihove vlasti, još prije rata imale potpunu policijsku kartoteku svih Židova u Francuskoj, da je vlast u Vichyju donijela 'rasne zakone' prije nego li je to od njih tražio Berlin, što im je omogućilo da ih pohapse, prikupe u nekoliko logora oko 140.000 Židova i da većinu njih izruče Nacistima. No, **nitko nije sakrio posmrtnе ostateke strijeljanih vođa ratnog režima u Vichyju: ni maršala Pétaina, ni premijera Lavalа. Mrtvima pripada jednaka čast** - suđena su samo njihova djela, a ne i njihovo ljudsko nedodirljivo dostojanstvo! I Saddam Husein je uhapšen, suđen i obješen. Ali je njegovo mrtvo tijelo dostojanstveno pokopano u njegovom obiteljskom mauzoleju.

Bez obzira što je u dva svjetska rata na bojnopolju i u ukupnosti 'kolateralne štete' palo preko milijun i pol Francuza i oko dva milijuna Nijemaca, na bojnim poljima se danas mogu vidjeti **uređena vojnička groblja i jedne i druge strane** što ne potiče na mržnju, nego na razmišljanje, na prisebnost i na racionalnu potrebu pomirenja.

Na žalost, tako nešto se ne može reći i za Hrvatsku. Naši izrodi i od njih još gori izdajnici svoje domovine - oni koji su sve činili u četiri razna ratna sukoba u dvadesetom stoljeću da Hrvatska ne izroni nakon toliko vojnih potopa i obnovi svoju državnu nezavisnosti - taj otpad se

je uspio zadržati na pozicijama efektivne vlasti i danas i ne krije svoju mržnju prema samoj ideji hrvatske državne nezavisnosti i ne zna šta će izmisliti kako bi, prljajući Hrvatsku, umirili svoju zlu savjesti. Zabranjujući javnu manifestaciju istine o svim zaraćenim stranama u sva ta četiri rata (prvi svjetski, drugi svjetski, Komunističku revoluciju i Domovinski rat), oni ponavljaju već dokazane laži pa ih još više i uvećavaju. Što više istina izbija u društvenoj svijesti o tome tko je tko bio u tim ratnim sukobima, dresirane 'zvijeri u ljudskim spodobama' ponovno reže i prijete se svima koji **nikad ne će odustati od svog poziva da - svjedoče za istinu.**

Onog dana kad se sazna za grob Andrije Hebranga i za razloge njegovog mučkog i mučeničkog ubojstva, početak će era nacionalne pomirbe i u Zemlji Banova. A dotle, uza svu očiglednost da dresirane 'zvijeri u ljudskoj spodobi' povećavaju svoju poplavu laži i kleveta na račun svojih žrtava (ni disidentima, koji su rođeni nakon rata i odrobijali godine i godine po njihovim kazamatima, oni ni danas ne daju, ne samo da dođu na položaje efektivne vlasti, nego ni da objave svoje uspomene s robijanja).

Doduše, da nije podle 'podjele interesa' među velikima na naš račun, ne bi se, nakon Referenduma za Nezavisnost, na položajima efektivne vlasti u Hrvatskoj (gdje se donose odluke i daju zapovijedi) zadržao ni jedan mitisekunemski fantom u povampirenim zdravodrugovima. Ali, sva sredstva za javno priopćavanje su u njihovim rukama, a bez slobode javnog govora i dogovora narod ne zna tko je tko. On nema drugog izlaza osim - glasati za poznatijeg i hvaljenijeg na radiju i na televiziji. No, vrijeme prisilne šutnje izmiče, jer - nemoguće je istinu zadržati u zatvoru: kad se istina pojavi u savjesti samo jedne ljudske osobe, prije ili poslije ona će postati vlasništvo ukupnosti ljudskog roda (po onoj američkoj izreci: 'One person with the conviction is a majority' (**Treba biti uporan u svjedočenju istine**)). Kad nositelji svjetla osvijetle mrak i ideološke magle se rasplinu u ništavilo, nestat će i

vukodlaka po uredima u kojima se služi svom narodu, a ne mrtvim maršalima.

Zanimljivo je da je mržnja prema Poglavniku NDH, **Dr-u Anti Paveliću daleko manja kod Srbijanaca u Srbiji nego li kod hrvatskih odroda i izroda u samoj Hrvatskoj.** Uzmemo li, npr. 'Memoare' Dra Milana Stojadinovića, u kojima ovaj učeni i iskusni srbijanski političar opisuje povijesna zbivanja oko drugog svjetskog rata, a također i vodeće osobe koje su u tim događajima sudjelovale, s iznenađenjem ćemo otkriti da Dr Stojadinović **prezire Dra Vladka Mačeka, dok s uvažavanjem pa i neskrivenim simpatijama govori o Dru Anti Paveliću.** Za Stojadinovića je Maček bio 'seljačka prostačina' kojeg knjaz Pavle nije mogao podnijeti u svojoj blizini, jer da je Maček smrdio kao seljak koji je tek izišao iz svoje štale. Činjenicu da je Maček uspio 'iskamčiti' 'Ugovor Cvetković-Maček' koncem kolovoza 1939, treba zahvaliti baš tom gađenju kneza Pavla bez kojeg ništa od sadržaja u Ugovoru nije moglo biti konačno definirano. Pa kad bi došlo do sastanka knjaza Pavla s Mačekom, Maček bi iz svog 'lajbeka' izvadio svinjski mjehur i iz njega smotak duhana, pak ga zbaguljao u komadiću papira a onda zapalio, pa otpuhnuo u zrak među dvojicom sugovornika. Dr Stojadinović tvrdi da je knjaz Pavle u takvim situacijama **znao otići naglo u nužnik** da tamo povрати i, smiren, vraćao bi se nazad: povukao svoju stolicu još dalje od Mačeka pa nastavio tamo gdje se je stalo.

To divljenje Paveliću mogli smo vidjeti i u srbijanskom visokotiražnom tjednom tisku osamdesetih godina prošlog stoljeća. Srbijanci su išli dotle da **Poglavnika uspoređuju s - Stefanom Nemanjom,** kad tvrde:

"Ideal Ante Pavelića i najveća istoriska ličnost bio je Stevan Nemanja! Zato što je poklao bogumile do deteta u kolevki i zatro im svaki trag. Pored toga, osnovao je Srpsku pravoslavnu crkvu koja je preživjela raspad srpske države i proširila pravoslavlje tamo gde ga nikad nije bilo. Pavelić je tako želeo da Ustaški pokret bude ekviva-

lent Srpskoj pravoslavnoj crkvi koja je sačuvala identitet naroda."

Zatim: "To što hrvatski narod postoji i što nije bio poklan od četnika to je zasluga Tita, KPJ i CK, koji su nas, sa ruba ponora doveli do najblis-tavije pobjede u historiji" (v. NIN, Bgd. 10. 04. 1988., str.7).

Zanimljiv je, u ovom kontekstu, i odnos Sovjeta, kako prema Hrvatima tako i prema Srbijancima. Trocki u svojim memoarima (Moj Život) s prezi-rom piše o Stjepanu Radiću koji je došao u Moskvu i tu se sastao s Lenjinovim ministrom vanj-skih poslova Čičerinom, a i s Lenjinovom supru-gom Natalijom Krupskaja. Lenjin je tada ležao na smrtnoj postelji, a već ga je zamjenjivao Staljin. Radiću je Staljin sugerirao da u okviru Komin-terne organizira seljaštvo u strukture Zelene internacionale. Radić je, po povratku u Jugosla-viju, zbog toga bio isprebijan i zatvoren, a kad je Trocki dospio u izgnanstvo i našao se i u Beog-radu, tu je držao javne govore i bio - aplaudiran.

No, ni Seljački pokret braće Radića, kao ni Pave-lićev Ustaški pokret nikad u ocima vođa Komin-terne nisu bili klasirani u pokrete krajnje desni-ce. I nakon Ličkog ustanka ustaša 1932, a i u vri-jeme robijanja Mile Budaka u Sr. Mitrovici (1936) uspostavljeno je više nego razumijevanje, nego i suradnja između strica Mile i Moše Pijade. Tu je, kako tvrdi srbijanski povjesničar (Dr Đo-ka Slijepčević) tada bio uglavljen i 'Sporazum o suradnji Ustaša i Komunisti' - prema 'velikosrpskoj buržoaziji' kao zajedničkom nep-rijatelju. Stoga nije čudo što je Staljin koncem 1944 predložio Dru Paveliću da prizna NDH, uz uvjet da iziđe iz savezništva s oba zapadna save-za i uđe u savezništvo s SSSR-om, što je Pavelić odbio. Ustaše Marka Mesića su - na sovjetskoj strani! - već tada sudjelovale u borbama za oslo-bođenje Beograda.

No, Staljin nije imao (da li zbog Trockog ili ne?) neke osobite simpatije prema Srbijancima. O tome je pisao u svojoj knjizi "Vu en Yougoslavie" Dr Vladislav Stakić (pod pseudonimom Jean

Hussard), objavljenom, na francuskom u Švicar-skoj 1945. U toj knjizi iznosi se pokušaj Draže Mihajlovića da, nakon sloma Nedićeva režima, uđe u savezništvo s Moskvom. Kad je Maršal Tol-buhin već bio u Rumuniji, Draža je poslao poseb-nu deputaciju u Turnu-Severin na Dunavu pod vodstvom četničkog komandanta Piletića. Kad je maršal Tolbuhin čuo šta Piletić kvoca, uzvratio mu je suho: 'Meni je potreban netko tko će me najkraćim putem odvesti na sastanak s Titom'.

No, nije Draža pokušao ući u savez i uspostaviti suradnju samo sa Sovjetima (nakon pokušaja sa-veza s Nijemcima i s Talijanima), nego je poslao posebnu deputaciju i u Zagreb k Dr-u Paveliću. Ta delegacija, pod vodstvom generala Svetomira Đukica stigla je u Zagreb dne 18.04.1945.. Dr Pavelić ga je primio vrlo dobrohotno u svom dvorcu na Tuškancu. O značaju tog susreta Đu-kića s Pavelićem, Đukić je pisao u srbijanskim emigrantskim novinama 'Izbor' (za mjesec ožu-jak 1955!) slijedeće: "Tu primijetih jednog usta-škog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je da je jedan od naših, tj. Srbin. Kad ga potap-šah po ramenu i upitah: 'Ama, jeste li vi naš čov-jek, jako ličite...? On se nasmiija i odgovori: 'Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od kojeg sam roda" (v. "Antunovo", Njemač-ka, 1962, s.16).

Na razne primjedbe i zanovijetanja državljana Republike Hrvatske o tome da ih je Pavelić htio sve istrijebiti, najbolje im je preporučiti niz djela sličnih ovima iz kojih sam uzeo nekoliko navoda, pa da upoznaju našu povijest. Jer, u Za-grebu je za vrijeme rata bio i Patrijarh Hrvats-ke pravoslavne crkve, Germogen, kojeg su stri-jeljali - hrvatski komunisti, a ne ustaše. Na popi-su 'Tko je bi tko u NDH' može se naći niz hr-vatskih Srba koji su sudjelovali Pavelićevoj dru-žini, poput Save Besarovića. Sve što se je zbil-o u vrijeme trajanja NDH treba shvatiti kao poku-šaj ostvarenja onoga što se je tada, uza sve na-pore i zločine pokazalo nemogućim - obnovu hr-vatske državne nezavisnosti u uvjetima općih neprilika u vlasti pa i u najbližoj - sredstvima sile i nasilja. To je 1991 ostvareno - slobodno

izraženom voljom hrvatskog naroda, pa i uz veliki procenat srpskih glasova!

Srbijanci bi morali proučavati, ne priče nastale u glavama mitomana, nego li istinsku povijest i njihovu i našu u prošlom, najkrvavijem, dvadesetom stoljeću. Da bi shvatili da se ništa ne može ostvariti trajnijeg a da tome ne pogoduje, najprije odnosa snaga u svijetu, a zatim i unutrašnjih snaga raznih skupina od koje se sastoji nacija. U povodu usvajanja još jedne 'odluke' u srbijanskoj Skupštini (25.07.2007), u kojoj podsjakačeno bradi kljunobakandžaši ponavljaju svoju opsesiju o neotuđivosti Kosova, prijeteci se međunarodnoj zajednici jednim novim oružanim pohodom na Kosovo, port-parole američkog State Departmenta izjavio je tom prilikom oštro i nedvojbeno stajalište Washingtona o neugašenoj srbijanskoj osvajačkoj maniji "Ukoliko Srbijanci nastave s provociranjem međunarodne zajedni-

ce, moglo bi se dogoditi da - nestane države Srbije!".

A koliko je tragično skup napor održavanja kakvog-takvog mira u svijetu, u kojemu rovine rogovotne i neurazumljive kabadahije, dovoljno nam govori i slijedeća činjenica: Da su one stotine milijardi dolara kojima se financira sanacija kosa na Bliskom istoku, utrošeni u učvršćenje i nadgradnju infrastruktura oko vodotokova i vodenih površina, npr. u USA, u Velikoj Britaniji, u Bangla Deshu itd, mir u svijetu bi bio učvršćeniji zapošljavanjem radnika na tim gigantskim radilištima, daleko više od slanja stotina tisuća ratnika da ruše i ubijaju, da bi izliječili despote od ludila totalitarne vlasti.

Blago narodu kojeg u svim poslovima vodi zdrav razum!

Članovima Hrvatskog narodnog vijeća nikakva prava u Hrvatskoj

Naslov: Gospodinu Vladimiru ŠEKSU,
Predsjedniku Hrvatskog sabora
u Zagrebu

Gospodine Predsjedniče!

U prilogu Vam šaljem dokument koji sam primio jutros iz 'Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje' koji me upućuje na službe Sabora. Budući da Vi osobno dobro poznate moj slučaj, ukratko ću Vam dodati sljedeće podatke:

Osuđen sam za svoj književni rad dne 3. 9. 1971. na četiri godine strogog zatvora, i ponovno suđen u Zagrebu dne 31. 3. 1973 na ukupno šest i pol godina strogog zatvora isključivo radi mog književnog rada.

Zalaganjem međunarodne zajednice iz zatvora su me izvukli francuski diplomati nakon pet godi-

na i dva mjeseca izdržane kaže i - protjerali me iz Beograda u Pariz - pečat na mom pasošu iz tog vremena to dokazuje. Taj pasoš se nalazi u mom dossier-u u francuskom Državnom arhivu.

Uoči mog izlaska na slobodu, prema visokom dužnosniku UDB-e Milu Boškoviću iz Novog Sada (koji je obnašao dužnost Pokrajinskog sekretara unutrašnjih poslova, kad sam boravio, nepunih tri godine i u zatvoru u Srijemskoj Mitrovici), koji je to izričito naveo u svojoj knjizi o 'neprijateljskoj emigraciji', uvjet moga puštanja na slobodu uvjet je bila garancija francuskih vlasti da moj rad ne će nanositi štetu Jugoslaviji. U očekivanju da se javno odreknem mog svjedočenja za istinu o Hrvatskoj, nisu mi dopustili da imam ikakav posao s redovitom plaćom pak sam živio od honorarne zarade radeći kao tumač i prevoditelj s više jezika na francuski - od 1976 do 1998.

No, na insistiranje dra Mate Meštrovića, kandidirao sam se kao nezavisni kandidat, polovicom 1979., na izborima za III. Sabor Hrvatskog narodnog vijeća i izabran na vrhu liste izabranih sabornika. Bio sam zastupnik u Saboru HNV-a u četiri mandata - od 1980 do 1988. U to vrijeme bio sam izabran za Predsjednika Sabora HNV-a u tri mandata, tj. ukupno u trajanju od šest godina.

Budući da sam, u svojstvu Predsjednika sabora HNV-a bio pozivan službenim kanalima od švicarskih predstavnika koji su bili na čelu grupe 'neutralnih i nesvrstanih' zemalja, sudjelovao, između ostalog u radu Madridske konferencije o ljudskim pravima, koncem studenog 1980. te na Ottawskoj konferenciji za prava naroda na samoodređenje u travnju 1985. Ottawa sam otvorio, uz privolu i pomoć kanadskih vlasti Informativni ured HNV-a pred kojim se je, prvi put u slobodnom svijetu, zavijorila hrvatska zastava sa šahovnicom - u travnju 1981!

Budući da se je Sabor HNV-a zadnji put sastao u zastupničkoj dvorani Hrvatskog državnog sabora nakon izbora 1990 - što ukazuje da nas je i novoizabrana vlast u Zagrebu priznala kao legitimne predstavnika i Iseljništva i domovinske

opozicije u vrijeme diktature koja je nastala nakon 'Karadževića 1971. - smatram da sam zavrijedio status zastupnika u Saboru i u to ime sam se obratio Predsjedniku vlade, Dr-u Ivi Saderu da mi pomogne da ostvarim svoje pravo na mirovinu na koje imaju pravo saborski zastupnici inače.

U daljnjoj proceduri sam dobio pismo koje vam prosljeđujem, s preporukom da se obratim izravno Saboru, pak Vas molim da mi pomognete kod nadležnih organa, jer ja sam navršio 65 godina života, a radio sam samo i isključivo za ostvarenje prava hrvatskog naroda na samoodređenje načinima i sredstvima u skladu s međunarodnim pravnim postavkama.

U nadi da ćete, kao bivši robijaš iz sličnih razloga, biti efikasan u intervenciji u objašnjavanju mog posebnog statusa kod nadležnih službi, ja Vas, gospodine Predsjedniče srdačno pozdravljam.

Sa štovanjem Vaš

Mirko Vidović

Vitez reda Međunarodne akademije

Livron, dne 10. 3. 2006.

* * *

**HRVATSKI ZAVOD ZA
MIROVINSKO OSIGURANJE
SREDIŠNJA SLUŽBA
Mihanovićeva 3, 10000 Zagreb
Sektor provedbe**

Klasa: 052-02/06-02/53

U Zagrebu, 28. veljače 2006.

I. B

MIRKO VIDOVIĆ

e-mail: lucienne.vidovic@wanadoo.fr

Predmet: MIRKO VIDOVIĆ rođ.31. prosinca 1940.

Poštovani

U povodu Vašeg podneska u kojem postavljate upit u vezi s ostvarivanjem prava na mirovinu koji ste uputili Uredu predsjednika Vlada Republike Hrvatske koji nam je svojim dopisom klasa: 008-02/06-01/73, Ur. Broj: 504-02/02-06-1 od 7. veljače 2006. prosljedio na daljnje postupanje, izvješćujemo Vas, da smo pažljivo razmotrili Vaš upit u vezi s ostvarivanjem prava na mirovinu i odgovaramo Vam da prema Zakonu o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru („Narodne novine“, br. 55/00 i 107/01.) pravo na zastupničku mirovinu ima zastupnik Hrvatskog sabora, nakon prestanka zastupničkog mandata

prije ispunjenja općih uvjeta za stjecanje prava na starosnu mirovinu prema Zakonu o mirovinskom osiguranju, ako je najmanje u jednom zastupničkom mandatu obnašao dužnost zastupnika duže od polovice vremena od vremena trajanja zastupničkog mandata propisanog Ustavom Republike Hrvatske, te da ima najmanje 20 godina mirovinskog staža i navršenih 55 godina života osiguranik - muškarac.

U vezi s drugim pitanjima upućujemo Vas da se obratite Hrvatskom saboru Republike Hrvatske Odboru za Ustav, Poslovnik i politički sustav .

S poštovanjem

POMOĆNIK RAVNATELJA
dr. sc Ante Škember

Na znanje:

Vladi Republike Hrvatske

Uredu predsjednika

Predstojnici Ureda, gđi Blanci Matković,

Državnoj tajnici

— Ju bre, što me to ljuti, Panta i Žika kažu da napredujem u miliciji samo zato što sam sličan predsjedniku i što mrzim Hrvate!

— Ju bre, što me to ljuti, Panta i Žika kažu da napredujem u miliciji samo zato što sam sličan predsjedniku i što mrzim Hrvate!

* * *

HRVATSKI SABOR

Predsjednik

Klasa: 050-01/06-02/84

Urbroj: 6511-1-06-02

Zagreb, 3. svibnja 2006.

Gospodin

Mirko Vidović

LIVRON

Primio sam Vašu predstavku kojom tražite priznanje statusa saborskog zastupnika i pravo na zastupničku mirovinu, jer ste bili član i predsjednik Sabora Hrvatskog narodnog vijeća.

Zakonom o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru utvrđena su prava i dužnosti za zastupnike Hrvatskog sabora koji su u Hrvatski sabor izabrani na neposrednim izborima. Pre-ma odredbama navedenog Zakona Vi nažalost ne ispunjavate uvjete za ostvarivanje prava na zastupničku mirovinu.

S poštovanjem

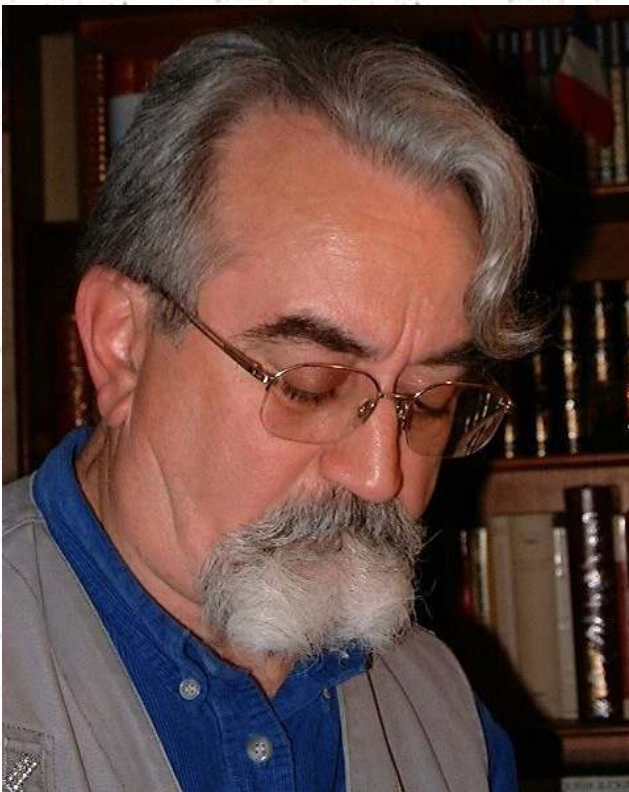
Predsjednik
Vladimir Šeks

Gospodarstvo Nezavisne države Hrvatske 1941. -1945.

Dragi moj Toma,

(ne zamjerite mi na ovoj 'kolegijalnosti', mi smo možda tu negdje bliski po godinama!)

Dobro shvaćam Vaš rodoljubni zanos i prepoznajem u Vašim riječima 'stekliški' oganj. Hvala Bogu pak ste otvorili javnu govornicu na kojoj se ljudi mogu bezopasno izraziti i jedni druge u nekim stvarima i poučiti, a da ih ne salete Perkovićevi psi sa sjekirama iza vrata i po glavi, kako je to bilo s Đurekovićem.

Duga bi bila lista djela koja stoje u biblioteci iza mojih leđa, u mom malom provansalskom dvorcu, i koja sam prikupljao nekih četrdeset i pet godina - da bih shvatio tko sam, a to je nemoguće shvatiti dok ne saznam iz kojeg naroda proizlazim.

Znajte da su učenjaci i stručnjaci na Zapadu daleko blizi duhu naše povijesti u dvadesetom stoljeću od 'naučnih radnika' koji su proizašli iz Titovih učilišta. Ovima, naime, nitko ništa nije za-branio, niti ima indexa po kojem su neki izvori dopustivi ili ne. Ovdje se politika obraća znanosti, a ne obratno...

Trebalo bi prevesti na hrvatski neke bitne knjige npr. francuskih stručnjaka za modernu povijest, kao: George Bernard: 'Occident joue et perd', te i osobito djelo: "Oustachis - terroristes de l'idéal", a osobito: François Broche: "Alexandre I. - Louis Barthou", a najzad i osobito: Andrée Ott: "Témoignages sur la Bulgaie et l'Europe centrale" i - "Dangers serbes sur la Croatie" itd.

François Broche iznosi neke bitne stvari u vezi nastanka i djelovanja Ustaškog pokreta (izričito tvrdeći da je "srpsko divljanje u Hrvatskoj izravna posljedica gluposti zapada"), gdje nam dokazuje kako su Karađorđevići prevarili Francuze kad su odbacili, jednostrano, ideju udruge triju država H-S-S, i odlučili da od svega toga naprave veliku Srbiju, igrajući se živcima velikih stratega koji su sve to podnosili u čekanju da se steknu uvjeti pa da ih udare po prstima. To uvjeti su se stekli tek 1975....

Ukratko i da Vas time ne zamaram previše, oni su mene, 1980!, izabrali između svih hrvatskih stručnjaka, koji su nešto znali o našoj povijesti, a osobito s neutralne točke gledišta i tražili da izradim jedan Elaborat u kojem bi sva naša problematika bila sažeta na temelju uvjerljivih i povjerljivih argumenata, bez prava na pogrešku. To je i učinjeno. Ovo što se sad događa, manje više svugdje po našim prostorima, a osobito u Bosni,

je - dorada tog projekta od kojeg nitko od vanjskih čimbenika ne će odustati, pa ni sami Rusi!, a za koji projekt Tuđman jedini nije htio ni čuti. On mi je, naime, slao četiri emisara kako bih bio pod njegovom komandom da, kao prvi njegov veleposlanik u Parizu, tumačim Francuzima kako je njegov projekt o razbijanju Bosne (zbog koje je izbio sav kaos u svijetu u XX st.) najbolje i najpravednije rješenje za smirenje situacije na europskom jugo-istoku. Zapadni analisti su prilično kasno shvatili da u Tuđmanovu slučaju imaju posla s opasnim šarlatanom. On nikad nije maturirao niti je bio neki doktor znanosti ili general u nekoj ozbiljnoj vojsci...

Konačno: Hitno bi bilo potrebno da nas ministar Znanosti i sporta, Dr Primorac potakne nekog, poput Vas, pa da se sazove Simpozij o hrvatskoj

povijesti dvadesetog stoljeća. Da se sve stvari stave na svoje povijesno neosporivo mjesto - i od domaćih i od stranih stručnjaka - pa da se riješimo ovog nevjerojatno zapanjujućeg luđaka Mesića i njegovih kretenskih proljeva besmisla. To Hrvatskoj, u očima pametnog svijeta, doduše, ne čini neku osobitu štetu, ali navlači veliku sumnju u sposobnost naših 'naučnih radnika' da sa svojim zapadnim kolegama vode ikakav valjan dijalog, a što nas zadržava u čekaonici psihijatrijske klinike koja se zove - kandidatura za ulazak u euro-atlantske integracije...

Ne zamjerite mi na iskrenosti!

Sa štovanjem

Mirko Vidović

Laskavac je u prvom redu lažov a zatim i prevarant

Nesloboda tiska u jednoj suvremenoj zemlji, u vrijeme kad uz razne TV kanale i brojne kratkovalne strane emisije imamo i Internet pod rukama - nesloboda tiska, dakle, može prevariti naivne, neupućene i siromašne, ali ne i one koji sve provjeravaju i razmišljaju da se u noći ne bi zatekli s rogom, umjesto svijeće u rukama.

Uz napasnu mitomaniju o tome tko je kada i kako u ime svoje stranke zaslužan za to da je hrvatski narod svojom slobodnom voljom izabrao obnovu svoje državne nezavisnosti, bez obzira što je taj netko bio protiv te nezavisnosti iz straha da ne bi izgubio bar relativnu vlast, zbijaju se u šutnju oni koji najbolje znadu i to na temelju dokumenata kako je u sveopćem procesu ostvarenja zasada 'Završnog dokumenta KESS-a', usiljeno i svjesno ponavljajući gluposti, a u zadnje vrijeme, neka od bezbrojnih Titovih ko-piladi, počеше javno tvrditi u istim tim kastriranim me-

dijima, da je Tito bio onaj koji nam je ostavio najbolje zasade, koje su dovedene u opasnost samoodređenjem nacija i bar teoretski izbornom slobodom riječi, zboru i dogovora.

Tragično je i to što iste školske udžbenike koriste i državne škole i crkvena učilišta, premda stručnjaci iz redova svećenika i redovnika znadu da u tim udžbenicima ima laži i poluistina, ali se ne usuđuju javno svjedočiti istinu. Tek u zadnje vrijeme, kao da su ih potaknuli sve češći napadi u ostacima tiska iz totalitarnog režima (a koji žive o narodnom novcu - 'hrani psa da te ujede') crkveni oci pokazuju na masovna stratišta i počinjaju brojati mrtve koje je, u ime 'klasne borbe' dao poubijati J.B.T. Jer, Crkva jedina ima i pravo i dužnost da se stara o dostojanstvu svih mrtvih, i onih s desne i onih s lijeve strane Suca živih i mrtvih. Dužna da se brine o dostojanstvu mrtvih, Crkva bi trebala ići do kraja da se obilježe

sva stratišta, a na nepristranim povjesničarima je, da na temelju povijesnih dokumenata, svjedočanstava i poruka, uključujući tu i grobove Francetića, Budaka, Artukovića, Mihovila Pavleka-Miškine, Augusta Cesarca i Ivana Gorana Kovačića.

Naime, povijesno i logički: sve državne tvorevine i u prošlosti i u sadašnjosti, mogu se podijeliti uglavnom u dvije vrste država: s jedne strane parlamentarne, a s druge despotske. Despotske države ili nisu imale parlamenta ili su ga u kasnije doba imali kao 'curia regis', odnosno laskavce taštini tirana, u kojima se nije smjela čuti kritična riječ upućena apsolutističkoj vlasti i nerijetko patološkom tipu vladara samodržaca.

Hrvatska spada u ovu vrstu država čisto parlamentarnog tipa. Naime, prema "Ljetopisu popa Dukljanina", naša država bila je, ne stvorena, nego li - obnovljena na ruševinama Rimskog carstva i to legitimistički - kad su se na Duvanjskom polju okupili predstavnici naših plemena i staleža da osnaže stare banovine i županije i donesu za to vrijeme jedinstven ustav - *Methodos*, kako je to uvjerljivo objasnio pok. fra Dominik Dr Mandić u svojoj raspravi o tom važnom povijesnom događaju na početku naše moderne povijesti (v. Dr Mandić: "Rasprave i prilozi", Romae, 1966).

U tom smislu, i nakon Habsburške zabrane da spominjemo Ilire i našu najstariju povijest na našem urođeničkom Dinarskom prostoru, došlo je i do zabrane naše Države i narodnog imena u tiraniji Karađorđevića, koji su stali svojatati ono što su nam oteli ili zanijekali. O tom svojatanju i nijekanju pisali su i najistaknutiji crnogorski pisci i povjesničari, poput Danila Radojevića, koji još one davne 1969. godine zapisa: "On (tj. Mijušković, op. M.V.) koristi i 'argument' što je kod Dukljanina 'Srbija samo geografski pojam'. Međutim riječ Srbija i sami vladaoci raški nikada se nisu zvanično služili... Srbija se javlja samo u spisima crkvenog karaktera u kojima se osjeća grčki utjecaj" (v. Danilo M. Radojević: "Neistorijska paradoksanja S. Mijuškovića o Dukljaninu", Kritika, Zgb., br. 6/1969, ss. 370-377).

Od tada pa sve do 1922, kad je donesen tzv. 'Vidovdanski ustav' koji je s prezirom prešutio i samo postojanje naše nacionalne države i poništio ispo facto sve prerogative naše državnosti - Hrvatski Državni sabor je djelovao uvijek kad je bilo potrebno da se u njemu nađe zajednički dogovor, pa i protiv volje vladara, kako je to bilo u slučaju Sabora u Biskupiji kod Knina, kad je dezavuiran kralj Zvonimir zbog njegove privole da pošalje Hrvate u Prvu križarsku vojnu.

Hrvatska država, prema tome, nije nikakav kontinuitet dinastija i njihovih prišvaraka, hrvatska država je sva nadgrađivana u svom Saboru. Sabor je kroza svu našu povijest bio onaj lumin i danju i noću, koji je održavao kontinuitet naše državnosti, poput 'vječitog svjetla' u hramu Božijem. A u našem Saboru je sve vodio, ne neki diktator, despot ili ideolog, nego li - naš Bogom dani - zdravi razum.

Zdrav razum nije svojstven pripadnicima samo neke vjerske ili laičke doktrine, jer savjesnih i nesavjesnih ljudi ima u svim ljudskim zajednicama, prvih, dakako, daleko manje od drugih. Ipso facto, ljudi zdrava razuma, i budući da postoje u najrazličitijim skupinama i organizacijama, mogu održavati društvo na području zbilje kao kvasac u tijestu - nestane da bi tijesto bilo pretvoreno u kruh. Priče o laicizmu u istom kontekstu dokažu samo narcisoidnu nastranost mitomana. Ne zna se šta je gore po zdravlje i stabilnost društvene zbilje: lažovi koji kroz sva mass-media varaju sebe a time i svoje žrtve, ili laskavci koji znadu da ne vrijedi lagati, pak laskaju taštini šefa korita o kojem ovise.

Totalitarni sustav je usporediv sa školom za male đake prvake koji mogu (sa)znati samo ono što im ovlaštenu učitelj kaže, a ono što od učitelja ne doznaju, ne smiju nigdje spominjati. Tako se stvaraju patološki tipovi patološkog društva koje zna da ide u ćorsokak, ali ide do kraja - da dokaže svoju odanost nemilosrdnom ludom vođi. A one koji se ipak osmjеле da javno kažu 'kralj je gol', proglase 'bijelim vranama' i tome, a da toga

nisu ni svjesni, potvrde da se tu radi zapravo o - vladavini ljudske gluposti.

Takvi odnosi uvjetuju ostanak ludih vladara na pozicijama vlasti, ali ne nakon njegove samokritike, nego nakon što on 'genijalno' odluči da će biti drugačije (čitaj - bolje), a njegovi poltroni stanu mu glancati cipele i lizati ruke - da pokažu kako mu se i narod mora klanjati u znak zahvalnosti što je odlučio - prevrnuti jaketu. A na karnevalu totalitarnog ludovanja, pali se - 'Krnje' - slamnata lutka odjevena u iznošenu odjeću diktatora 's crvenom odorom u novoj rami' (kako to zapisa Krleža na račun kralja Petra, a pod isprikom cara Franje). A što se tiče, po onoj narodnoj da je 'napad - najbolja obrana', i stalnog ponavljanja Mesićevih 'zdravodrugova' o "fašistima", vrijeme je da im se da do znanja slijedeća povijesna istina:

"Hitlerova fašistička partija NSDAP bila je i radnička i socijalistička. Musolini je sebe smatrao socijalistom i dugo godina je u zapučku nosio značku s Marxovim likom, a Hitler je tvrdio da je najviše naučio od Lenjina i Trockog. Staljinski SSSR je besprimjeran u povijesti eksploatacije rada logoraša, a također se je nazivao - socijalizmom" (v. M. Mihjlov: 'Obrana na suđenju u Zadru, dne 22. 09. 1966.). Ni jedan odvjetnik u Zadru nije prihvatio da ga brani, jedini koji je to činio zdušno i svjestan da 'treba ostaviti dokaze da je ovaj napaćeni narod i dalje privržen logici prava', bio je pok. Ivo Dr Glowatsky iz Zagreba. A perfidnost o 'diktaturi Aleksandra Rankovića' dokazuje se činjenicom da je na istom sudištu u Zadru, iz istih razloga, suđen Mihajlov i prije pada Rankovića (1965) i nakon pada Rankovića (1966)."

No o tim herojskim postupcima i okrivljenih i njihovih hrabrih odvjetnika hrvatski tisak i dan danas šuti. A Mesićeva i Sanaderova vlast ne dopuštaju da se o tome uopće govori. Zašto? Zar se oni ne boje suda povijesti?!

Najveće 'strahote zabluda' totalitarnih, borbeno ateističkih ideologija sastoje se u tome što

idu do kraja da silom mijenjaju vjeru i uvjerenje, a osobito - mentalitet jednog starog i kulturnog naroda. Uz ono što o toj zabludi možemo pročitati u 'Knjizi o Makabejcima', imajmo u vidu vjeru, povijest i mentalitet Židova: istrgnuti sa zemlje na kojoj su formirali svoju prvotnu državu, rastjeravani su bili svugdje i posvuda, ali njihova vjera i mentalitet koji je po njoj stvoren učinili su to da je njihov fizički izgled mijenjan, ali ne i postojani im duh. Tijelo naime nastane, mijenja se i nestane, ali duša nema godina, ona je postojana u vječnosti.

Ustav u pravnoj državi ni u kom slučaju ne može biti ideološko-politički, a kamo li rasno-integristički zbir pojmova, odnosno program koji obavezuje sav narod, jer tako hoće šef stranke na vlasti. Ustav jedne moderne pravne države, mora biti harmonična spona između prošlosti i budućnosti u kontinuitetu državnosti, a ne definicija segmenta povijesnog diskontinuiteta. Lex debet essere justa, possibilis utilis. Ustav je zbirka svih pojmova koji proizlaze iz temeljnog pojma ISONI-MIA (jednakopravnost) - ideološko politički neutralan, otvoren cjelovitosti ljudske osobe. U uvjetima koje na temelju pravednog i jednakopravnog ustava, Parlament razrađuje definicije za probleme koji se javljaju uvijek novi - stvaraju se uvjeti u kojima će svatko moći ostvariti ono najbolje u sebi, a time su građani pozvani da se natječu oko općeg boljitka.

Epopeja disidenata morala bi izići iz političkog zatvora - da osobito mlađi naraštaji vide, da je sreća ideal siromaha u duhu, a mir u duši u svim (ne)prilikama pak - bitna značajka junaka našeg vremena. Nije nam teško sjetiti se kako su se ponašali 'progresivni' elementi totalitarnog društva u vrijeme kad je bilo opasno reći da si Hrvat, da odbijaš služiti idealu jednoulja i da je Jugoslavija tamnica obezslobođenih naroda. No, ti tipovi su ostali i još uvijek su na vlasti, a sad se natječu u tome da dokažu - tko je od njih, u ono vrijeme, samo glumio 'mitisekunema', a ustvari je bio veći Hrvat, Antijugoslaven i anti-komunist od ikog drugoga. U biti, oni su onda bili

predmetima manipulacije jednih stranih gospodara, a danas pak drugih - uvijek na zlo i nesreću našeg naroda, jer tako relativiziraju i našu nezavisnost i našu osobnu slobodu. I onda i sada - oni su samo dostojni prezira!

Samo slobodan javni govor disidenata koji su prošli svo zlo vremena u kojemu su ti vampiri plivali na površini uzburkane močvare, može pomoći novom naraštaju da odabere svoj ideal i da se po njemu orijentira.

Prava poplava smeća 'mitisekunema' po najrazličitijim glasilima u zadnjih sedamnaest godina Hrvatsku civilizacijski čini usporedivom s - Napuljem, zatrpanim u gomile smrada prošlosti. A učenjaci su dokazali, da se civilizacijska slika jedne ljudske zajednice najbolje može dobiti - analizom smeća koje evakuira, a ne paradiranjem u skupoj odjeći.

Takve utvare su progonile disidente koji su znali da nema slobode bez istine, i da je istina o vampirima koji nam sišu krv i ubijaju nadu u čovječniju budućnost, jedini lijek za sve naše nevolje. A za djelo disidenata u tom odnosu, i jer su ih prljave savjesti bacale na bunjište stvarnosti, valja reći: sunčane zrake dodiruju drek, ali ih drek ne prlja!

Nota: svjedoci istine o našoj nedavnoj prošlosti su zapravo otišli pred nama - u budućnost. Oni nas u budućnosti čekaju. Da nas okrijepe i upute dalje - u slobodu, ali samo - putem istine. A istina je uvijek za savjesne ljude lijepa. I sveta.

Proklet bio onaj tko u našu kuću dovodi tuđina za gospodara!

Gospodo, braćo i sunarodnjaci!

Službeno zadužen, od rujna mjeseca 1989. za samoodređenje Bosne i njezinu konsolidaciju na svojim povijesnim temeljima - i od strane predstavništva diplomacije EU i ondašnjeg Saveznog sekretarijata za spoljne poslove u ovom vrlo kritičnom trenutku naše povijesti izjavljujem:

Bosna je bez sumnje jedna od najstarijih država na europskom prostoru i jedina kojom su upravljali drevno veliki banovi i veliki župani - sve do dolaska otomanske najezde.

U vrijeme naše narodne dinastije Kotromanića na prostorima svih Veležupa živio je jedan narod, na približno istom prostoru kao i danas i govorio je jednim jezikom, kao i danas.

Narodi se ne stvaraju ni polijevanjem vode po glavi ni sunećenjem.

Franjevci Bosne Srebrene su dokaz da su na tom prostoru katolici postojali od najkasnije trinaestog stoljeća; muslimani su se masovnije pojavili tek početkom šesnaestog stoljeća, a pravoslavci, prema Nikoli Lašvaninu, tek polovicom sedamnaestog stoljeća (veliki župan Stevan Nemanja bio je katolik i Sveta Stolica je poslala krunu za krunjenje Stevana prvovjenčanog, prvog kralja Raške, jedne od naših veležupa). To su sve grane jednog te istog stabla - djeca jedne te iste matere Bosne.

Što nedostatak prosvjete, što prisilno brisanje naše skupne memorije, doveli su nas do dioba i sukoba od kojih je, u toku dvadesetog stoljeća, nastao i sav kaos u suvremenom svijetu.

Da ne bismo od naroda koji je kroz svoju dugu povijest bio poslovično slobodan, postali trajni robovi tko zna čije kolonije, dužnost mi je da vas upozorim na slijedeće nepobitne činjenice:

Oni koji su navukli na našu zemlju prokletstvo stranih diktatora i ne samo u zadnjih 16 godina su bez i najmanje trunke dvojbe - izdajnici Roda i Doma svoga;

Oni koji i dalje budu slijepo poslušni stranom diktatoru koji opet! dolazi da nam soli pamet, a ne svoj zdrav razum, su bez i najmanje trunke dvojbe - izrodi!

I jednih i drugih će nestati, a Bosna će opstati.

Računajte s time.

U navedenom svojstvu i po dužnosti koju pred poviješću i dalje obnašam, u ovom odsudnom času - kad sami po svom zdravu razumu - u ime povijesne istine i međunarodnog prava - moramo pokazati da nam ničije tutorstvo nije potrebno i da samo svoju sudbinu moramo uzeti u ruke - po Božjim zakonima, po međunarodnom pravu i po našoj tradiciji nepodjarmljivog naroda - upozoravam vas, da nad nama ni sad ni u buduće ne može vladati ikakav diktator.

Jer nad našom zemljom, u našem mentalitetu i u našoj povijesti jedini vladar kojega smo slijedili bez dvojbe i oklijevanja bio je naš ljudski zdrav razum, bitna odrednica našeg narodnog mentaliteta. Tako će biti i u buduće.

Blago onome tko to već sad shvati!

Vaš

Mirko Vidović,

po Međunarodnoj zajednici
Glavni konceptor samoodređenja
i obnove države Bosne

i
Vitez Reda Međunarodne akademije.

Diktator ne može biti gost!

Draga moja braćo,
poštovani prijatelji!

Kroz svu ljudsku povijest provlači se paradoks sadržan u onoj latinskoj 'vae victis'. *Primum vincere, deinde justificare*. U barbarskim odnosima nema jednakopravnosti i - sila zakon mijenja.

No, mi živimo u vremenu kad međunarodno pravo jamči samoodređenje nacija i svakom članu OUN jamči sigurnost u svojim granicama i osuđuje agresore koji prodiru na tuđi teritorij u nakani da ga osvoje i 'prisajedini'.

Bosna je kao jedna od najstarijih zemalja u našem dijelu svijeta od svih zemalja europskog jugoistoka najdulje živjela samostalnim životom - ni Otomansko carstvo Bosni nije poništilo pravo da bude posebna sastavnica širokog Turskog carstva. Berlinski kongres je Bosni 1878. vratio pravo na nastavak svoje vlastite povijesti uz skrbništvo dovoljno jake sile koja će odvratiti ikoji pokušaj da Bosna bude uništena ili podijeljena.

Stjecajem okolnosti, kako 'Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima čovjeka' tako i osobito 'Završni dokument Helsinške konferencije', omogućili su naciji Bosne da ostvari svoje pravo na samoodređenje. Dne 01. 03. 1992. nacija Bosne je - u teškim i opasnim uvjetima i unatoč prijetnji koje su opetovano dolazile iz Beograda - odlučila da obnovi svoju punu državnu samostalnost na svom povijesnom i etničkom prostoru.

Ostvareno pravo na samoodređenje nije pošteno djelo Bosnu od razaranja niti je ozbiljnije zaustavilo vojnu silu koja je stalno nadolazila najviše iz Srbije da je tuši i osvaja, da počini GENOCID u Podrinju.

Međunarodna zajednica nije učinila ono što je bilo hitno i zakonito - da dostatnom vojnom si-

lom odbije i izbacila iz Bosne stranu oružanu silu, premda je to samo četiri godine kasnije učinila u samoj Srbiji, da bi obranila ugroženo pučanstvo Kosova.

Budući da je srbijanska vojna sila bačena na koljena u povodu intervencije NATO snaga u obrani Kosova, prirodno bi bilo da je u Beogradu, posebnom odlukom Vijeća sigurnosti nametnuta prinudna i privremena uprava pod nadležštvom OUN i Visokog predstavnika međunarodne zajednice, dok se Srbija ne civilizira i prisili na poštivanje međunarodnih pravnih normi.

Paradoksalno, umjesto da se prinudna uprava nametne poraženom agresoru, ta uprava je nametnuta Bosni, njegovoj žrtvi, a agresoru je ostavljena mogućnost da i dalje divlja i u svojoj zemlji i u odnosu na susjedne zemlje, da roviri unutar Bosne bez obzira na to što ju je Visoki sud pravde osudio zbog počinjenog genocida. Da bi Europljani shvatili u kojoj mjeri je ta situacija nečovječna, neka samo zamisle da je Treći Reich nakon kapitulacije ostao u Okupacionoj zoni u Francuskoj, na temelju odluke npr. u Breton Woodu...

U povodu vijećanja u protekla dva dana tzv. Vijeća za implementaciju mira u Bosni, objavljena je deklaracija u kojoj se jedva prikriveno prijeti bosanskim patriotima koji bi pokušali otkloniti demarkacionu liniju koju je na tlu Bosne - kao nikad prije u našoj dugoj povijesti - iznudio poraženi agresor.

Budući da je nacija Bosne odabrala nezavisnost i da njezini najbolji sinovi, pozivajući se na pravo da se brinu o sudbini svoje zemlje i svog naroda, bilo bi daleko prirodnije i legitimnije da je to Vijeće u svojoj deklaraciji predložilo da se za buduće unutrašnje uređenje Bosne pita njegova univerzalnost građanstva (kao i 1992), a ne da se svima diktira kako moraju biti poslušni stranim

diktatorima i njihovih korifejima koji tako nešto nikad ne bi prihvatili u svojoj kući. Na primjer: zašto gosp. Javier Solana ne predloži da se u Madrid pošalje gosp. Lajček i da tamo diktira kakvi će biti odnosi između Castellana i Baska? Tamo je situacija još složenija nego li među nama u Bosni.

Napokon, kako shvatiti i druge zemlje u Europi koje nam opetovano šalju strane diktatore da nas iscrpljene ratom i bijedom koju je taj osvajački rat proizveo, budući da u neke od njih, kao Češka, Francuska i Njemačka (a u svoje vrijeme i USA) bile dijeljene demarkacionim linijama kojih su se riješili sami bez stranih diktatora u svojim glavnim gradovima.

Svima njima treba reći: vaša upornost da ponižavate Bosnu slanjem serije tirančića, koji Bosnu ne poznaju pa niti ne razumiju, predstavlja u po-

vijesnom smislu - ponižavanje našeg Doma i našeg Roda i mi nikad ne ćemo smatrati te ponižavatelje kao svoje prijatelje. I dokle god u Bosni bude stranih tirančića, svaki dan ćemo im postavljati pitanje: tko ih je tu zvao!

Bosna pripada svojoj bosanskoj naciji. Jedinom autoritetu čije odluke mora poštivati svaki od nas članova bosanske nacije, a time i svaka država članica OUN.

Diktatori - vratite se svojoj kući!

Mirko Vidović

po volji Međunarodne zajednice
Glavni konceptor samoodređenja
i obnove države Bosne

i
Vitez Reda Međunarodne Akademije

Gradu Dubrovniku na dar: Točna povijest počiva na istini!

Sva sredstva za priopćavanje, i ne samo u Hrvatskoj, prenijela su nedavno, bar djelomično, iz-javu gosp. Sanadera, prilikom svog nekadašnjeg boravka u Splitu - da će Poglavarstvo grada Splita, negdje u središtu starog gradskog jezgra, imenovati neki veliki trg imenom Franje Tuđmana i tu mu podići spomenik.

Nigdje nisam ni čuo ni vidio, da se je itko zapitao: Kome to Split treba podići spomenik, zar baš Franji Tuđmanu?!

Naime, tko je od nas zaboravio one junačine koji su, goloruki, skočili na tenkove JNA na Rivi da zaustave borbenu kolonu JNA - vojnu silu u kojoj se Hrvati nikad nisu prepoznali - i pokušali strgnuti s tenka mitraljez i izvući vani upravljачa tog oklopnog vozila? Tuđman je osudio taj događaj, a njegov ministar policije, Josip Boljkovac je dao uhapsiti Splićane koji su izveli taj junački podvig i - izručiti ih JNA.

Uhapšeni su deportirani u Sarajevo i tamo im je trebalo biti suđeno.

Šta je bilo s tim ljudima?

Bili živi ili ne, ti ljudi zaslužuju da se njima podigne spomen-obilježje, na mjestu gdje su, zapravo, oni prvi digli pobunu protiv JNA kao protiv neprijateljske, pa i okupatorske vojske. Ni jedan vojskovođa nije stekao činove sjedeći u kancelarijama i u bunkerima. To rade samo ideološki narcisoidni uzurpatori tuđih zasluga. Takvi svom narodu donesu više štete nego li koristi.

Zar je moguće da se u Vukovaru diže spomenik Tuđmanu, a ne Jastrebovima? Tuđman je zapovjedio Marinu Bilom da preda grad Vukovar JNA (na čijem čelu je i dalje bio Stjepan Mesić), četrdeset dana nakon što je Hrvatski Državni Sabor svečano, službeno i definitivno - u skladu s Referendumom od 19. 05. 1991., prekinuo sve državno-pravne veze s Beogradom. A kad je ge-

ne-ral Klein uspio vratiti Hrvatsko podunavlje u ukupnost hrvatskih zemalja, on Tuđmanu nije dao ni da uđe u porušeni Vukovar prilikom svečanog čina restitucije hrvatskog Grudobrana - svetog našeg grada Vukovara u ukupnost zemalja Hrvatske. Kome je palo na pamet da tamo podiže spomenik baš Tuđmanu? Nama je dosta i previše te marksističke ideološke petljanije i neotitomitomanije. Hrvatskoj nije potreban neki Tito kao teoretik 'sukoba civilizacija'!

U najcrnjim danima opsade Dubrovnika, kad je bilo jasno da se: ili grad mora predati ili u njemu 30.000 ljudi skapati od žeđi (jer su četnici prekinuli opskrbu grada pitkom vodom) ili naći neko, ali brzo rješenje da mu se pomogne. Najprije su reagirali Francuzi. Mitterrand je poslao Bernarda Kouchnera na pregovore sa Srbijancima o prekidu opsade Dubrovnika kao dragulja kojeg štiti UNESCO, otvaranjem 'humanitarnog koridora' za evakuaciju nejakih te starih i bolesnih.

Srbijanci su pristali na prekid opsade, pod uvjetom da im se Dubrovnik preda - bez otpora. Kad je Dr Kouchner to javio Parizu, a Pariz prenio Zagrebu, Franjo Tuđman je donio odluku da se, prije predaje Grada Dubrovnika Srbiji iz njega 'izvuku humanitarnim koridorom svi građani' koji ne žele živjeti pod srbijansko-crnogorskom okupacijom i da se, u neku ispražnjenu vojarnu u Bariju u Italiji, prebace sve umjetnine Dubrovnika koje ne smiju biti ostavljene Srbiji.

Radeći svoj posao dužnosnika na globalnom strateškom nivou, izabran od Međunarodne zajednice za Glavnog konceptora opće problematike na teritoriju Jugoslavije, i budući da sam u svim strateškim stvarima imao pravo reći i prvu i zadnju riječ, dospio sam u situaciju da sam moram odlučiti i o sudbini Dubrovnika, da donesem konačnu odluku.

Moja odluka bila je formulirana na slijedeći način: Mi smo na golim liticama počeli graditi Dubrovnik, mi smo ga gradili i obnovili nakon povijesnog Potresa, mi smo ga uspjeli očuvati slobodnog i sučelice i prema Srbijanskoj i prema Turskoj sili, mi smo u Dubrovniku uvijek bili apsolutna

većina njegovog građanstva, mi ćemo i dalje s Dubrovnikom živjeti, pa ako je potreba u našem gradu, s njime zajedno i umrijeti! A budući da je moja riječ neopoziva - tražim da me se prebaci u Dubrovnik da dijelim sudbinu s ostalim građanima. Pa neka nakon toga veliki bijeli svijet i dalje priča priče o svom humanizmu! Postoji pisana dokumentacija o tome koja se već nalazi u zemlji na sigurnom mjestu!

Narednog dana Pomorski prefekt Francuske, admiral Tripier je dao zapovijed da se brodcisterna 'La Rance' napuni pitkom vodom i da hitno krene za Dubrovnik i počne s opskrbom grada u humanitarne svrhe i vodom a zatim i hranom. Brod-cisterna Francuske Armije probio je blokadu Dubrovnika, uplovio u Gruž i đikani se nisu osudili da i po njemu pospu vatrom, jer bi to bio 'casus belli' koji bi na njih navukao munje Saveznika (na pučini je već za to bio spreman britanski nosač zrakoplova 'Invincible'). Nakon vode, počela je stizati i hrana. Kad su barbari shvatili da im ni ucjene preko Kouchnera nisu pomogle, oni su (u stilu srednjovjekovne opsade gradova i tvrđava) posuli grad vatrom i teško ga oštetili, ali su morali prestati zbog - odlučnosti Saveznika da održe vezu s Dubrovnikom iz 'humanitarnih razloga'.

Kad sam, 2002. došao u Dubrovnik i kad sam vidio onaj novi most preko Gruške uvale, srce mi je zatrepalo od zadovoljstva. A kad sam doznao da taj most nosi - Tuđmanovo ime, radost se je pretvorila u tugu i moru: tko će i kada mom narodu reći svu istinu o Domovinskom ratu. Da li će bar sad, u povodu godišnjice potvrde priznanja hrvatske državne nezavisnosti od strane Svete Stolice, hrvatski tisak izabrati: ili ideološke izmišljotine ili povijesno neosporive činjenice? Evo vam prilike, gospodo, prilike da pokažete i svoju prisebnost i svoju hrabrost - da istini pogledamo u oči! Da 'Reporter bez granica' imaju na čemu podići ocjenu slobodi hrvatskog tiska.

Vrijeme je da s istinom suzbijemo ideološke debilitacije i iz njih proizišlo - partijsko samozadovoljavanje!

Zapis o zemlji

Maq Dizdar

Pitao jednom tako jednog vrli pitac neki:

Kto je ta šta je ta da prostiš

Gdje je ta odakle je

Kuda je ta

Bosna

Rekti

A zapitan odgovor njemu tad hitan dade:

Bosna da prostiš jedna zemlja imade

I posna i bosa da prostiš

I hladna i gladna

I k tomu još

Da prostiš

Prkosna

Od sna

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.laudonovgaj.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković